SOLDATUL

Nr. 199 | APARE MARŢEA, JOIA şi SAMBATA | **Foaie de lămuriri şi informaţii pentru ostaşi** | REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREŞTI

OMUL ŞI MAŞINA

Urmând un anume plan de pedagogie a spaimei oficinele de propagandă ale falsilor pacifişti din epoca de pregătire a acestui războiu pe seama intereselor şi răzbunărilor jidăneşti, susţineau că datorită excesivei utilizări a maşinismului în sistemele de luptă şi alcătuirea armamentelor pentru războiul modern, omul va ieşi strivit de propria lui ingeniozitate. Se urmărea prin această atmosferă imaginară de groază să se afirme necesitatea doctrinei pacifiste, ca la adăpostul paralizant al acestui narcotic să se înlesnească înarmarea şi mai puternică a ţărilor alese să servească scopurile oculte ale iudeo-plutocraţiilor de firmă democrată. Uniunea Sovietică era în tot, cea dintâi forţă armată din lume, pe care oculta dela Londra şi dela Washington şi New-York conta în primul rând. Că lucrurile stau aşa stă dovadă faptul, constatat istoriceşte, că bancherii jidovi dela New-York au finanţat revoluţia comunistă din Rusia şi că tot aceştia, împreună cu bancherii şi fabricanţii de arme din Anglia, au susţinut cu capitaluri şi cu maşini uriaşa pregătire technică a armatelor bolşevice.

Maşinismul însă n'a dus la cataclismul pe care îl dorea ura jidovimei contra omenirii pentru două motive esenţiale. Primul este că Germania antisemită a demascat din timp planurile întunecate ale lui Israel şi lumea iniţiată s'a înarmat techniceşte în egală măsură; iar al doilea este, că forţa morală a armatelor ariene a impus maşinismului de războl o umanizare sporită chiar faţă de metodele romantice din alte vremi. In adevăr statistic, s'a dovedit că în acest războiu s'a cruţat mai mult viaţa omului decât în trecutul războiu mondial; bine înţeles această constatare nu se referă la armatele bolşevice, unde omul continuă a nu conta şi unde masele de vieţi omeneşti sunt aruncate la moarte fără noimă.

In concepţia ariană, maşina nu înlocueşte omul, ci îl ajută, e o sculă şi deci, sculă fiind, face atâta treabă câtă îi ordonă omul. Chiar când maşina e pusă în stare de a provoca mai mult rău decât se cuvine, omul o stăpâneşte, e în misiunea lui de a o stăpâni. Maşina nu va fi nici odată în stare să supună spiritul, care este marcele atribut al omului şi în actualul războl, ostaşul nostru s'a arătat în nenumărate împrejurări de o ingeniozitate fără egal faţă de maşinismul copleşitor al bolşevicilor. Aceasta explică, în mare măsură, surprinzătoarea comportare a armatelor noastre în situaţiile cele mai grele, pe cari le-au rezolvat în chipul cel mai fericit pe câmpurile de luptă din răsărit. Ostaşul român a rămas mai întâi om, cu mintea isteaţă, milos când trebuie, dar aprig la nevoie şi nu l-a intimidat maşina nici când a fost să-i cunoască secretele şi să o întrebuinţeze, nici când i-a apărut împotrivă.

D. I. Cucu

Tank sovietic distrus pe frontul Stalingrad

LUPTA IN SPATELE INAMICULUI

de Lt. Col. BENARY

In vremea micilor armate, care luptând pe cont propriu, băteau spaţii întinse, războiul dus pentru liniile de legătură din spate era un simptom de fiecare zi. Incursiuni în ţinutul de aprovizionare ale inamicului, atacuri pe neaşteptate date asupra magaziilor sale, asupra coloanelor cu merinde şi muniţii, promiteau adesea succese mai bune decât luptele şi bătăliile regulate. Era perioada de înflorire a trupelor uşoare, a husarilor, a croaţilor, a pandurilor, a cazacilor sau a altora. Chiar marele rege al Prusiei a avut de-aface cu ei. El scria — sunt două sute de ani de atunci — cu mâna lui: „Cum se pot combate trupele uşoare ale Reginei Ungariei".

Cu cât crescu mai mult puterea armatelor în campaniile ultimului secol, cu atât fronturile au devenit mai închise şi cu atât mai rar îşi făcu apariţia războiul în spatele teatrelor de luptă. In războiul mondial, aproape nu am simţit nimic în acest sens. Trebue totuşi să ţinem seama aci de bombardamentele aviatorilor inamici, cari începuseră să devină supărătoare spre sfârşitul acestei mari încercări.

In războiul actual roata s'a întors din nou. Trebue să constatăm în primul rând, că raza de acţiune a armelor automate se întinde până departe înapoia frontului, unde ajung şi granatele tunurilor cu tragere lungă şi Stukas-urile, asupra drumurilor şi adăposturilor, cari s'ar fi bucurat de cea mai mare linişte în alte vremuri. Unităţile din spatele frontului, statele majore şi serviciile lor, centrele şi liniile de circulaţie, trupele însărcinate cu aprovizionarea şi instalaţiile lor, coloanele, poziţiile de schimb şi distribuţie, trupele de pionieri, trupele de transmisiuni, chiar posturile de prim ajutor şi spitalele, sunt ameninţate direct în viteza vijelioasă, pe care a luat-o înaintarea motorizată. În războiul de mişcare, rămân în drum cuiburi de rezistenţă duşmane, neobservate, resturi din trupele bătute, a căror tendinţă spre acţiune se manifestă foarte curând, remarcându-se prin atacuri neaşteptate date asupra ariergărzilor mai puţin puternice. Aceste trupe stau liniştite în păduri şi mlaştini greu de pătruns, de unde întreprind atacurile lor. Chiar dacă fronturile se fixează, aceste pericole nu dispar. In marile spaţii ale teatrelor actuale de războiu, prizonierii fugiţi se unesc în bande, împreună cu locuitorii fanatici din regiune şi purced la sabotajii, omoruri şi prădări. Ei nu duc lipsă de arme şi muniţii. Invingătorul nu poate să strângă toată mulţimea de materiale, pe care inamicul învins le lasă în părăsire; conducerea militară inamică e în stare apoi, să aprovizioneze din aer bandele, cu rezerve, ba chiar să dirijeze prin radio, în mod ordonat, acţiunea lor. Pe lângă aceasta, se înţelege, că duşmanul poate dispune de paraşutişti şi trupe pe cale aeriană — fie ca trupe mici, cu însărcinări de sabotaj şi distrugere, fie unităţi mai mari, pentru a duce un mic războiu, în toată regula, în spatele frontului propriu zis. Precum spunea şi regele Frederik, — în scrierea amintită, — toate aceste unităţi regulate şi neregulate pot conta „pe participarea voluntară sau constrânsă a locuitorilor ţării, care le va da o anumită preponderenţă. Ele au grija, ca duşmanul să fie informat despre cel mai mic detaşament pe care-l trimitem noi, în timp ce noi bâjbâim în întunericul necunoştinţei asupra coloanei duşmane mobile. Noi nu putem să ne apărăm contra spionilor băştinaşi, căci armata noastră trebuie să trăiască, şi — printre cei mulţi — cari ne având alimente, sunt cu siguranţă şi spioni.

Din zilele Marelui Rege s'au mai învăţat multe şi în ceeace priveşte conducerea războiului în dosul frontului. Serviciile răspunzătoare au luat unitar, în aceiaşi mână, aprovizionarea trupei de la ţară, excluzând astfel primejdia unui contact prea strâns al trupei cu locuitorii. Ele au îmbrăcat întregul teritoriu ocupat cu o reţea de staţii poliţieneşti şi cu bande poliţieneşti, cari au ochiul treaz asupra populaţiei şi, datorită unui serviciu de ştiri şi de transport bine organizat, sunt oricând în stare să pună la dispoziţie imediat forţe suficiente pentru combaterea bandelor şi trupelor lansate din avion. Unităţile acestea sunt obişnuite să fie mereu gata de luptă, pretutindeni, în marş sau în cvartir. Ele sunt înzestrate nu numai cu arme de mână, ci şi cu arme grele automate, şi atât de bine ilustrate în mânuirea lor, încât pot să se apere contra oricărui atac pe pământ sau din aer, ba chiar să treacă la contra-atac contra forţelor inamice, pe care le fac neprimejdioase. Marşul cu avantgardă şi ariergardă, cu acoperire din laturi şi observatori în aer, cu arme de apărare antiaeriană gata de tragere, pe vehicule, apărat din toate părţile de santinele, posturi, patrule, depozitul cu vehicule motorizate sau trase de cai, a devenit pentru ei o a doua natură, acest „ariciu". Omul singur nu lasă niciodată, treaz sau dormind, arma din mână şi e instruit şi hotărît să o folosească fără consideraţie pe loc. Populaţia nu a fost lăsată în neştiinţă, asupra pedepsei ce o aşteaptă, la cel mai mic semn de susţinere a întreprinderilor inamicului.

EXECUTAREA PLANULUI AGRICOL

Cel din urmă Consiliu de miniştri s'a ocupat cu executarea planului agricol, pentru intensificarea la maximum a lucrărilor agricole. Consiliul a fixat o serie de norme, cari vor ajuta la realizarea la maximum a marelui plan de aprovizionare a ţării.

Astfel s'a hotărât ca toţi funcţionarii exteriori să fie obligaţi să dea concursul lor pentru realizarea arăturilor şi însămânţărilor de toamnă, prevăzute în planul agricol. Toate tractoarele aflate în ţară sunt considerate mobilizate. Proprietarii tractoarelor sunt obligaţi să înainteze săptămânal prefecţilor, o situaţie de lucrările efectuate zilnic, fiind ţinuţi, după ce au terminat lucrările agricole proprii, să continue lucrările pe proprietăţile ce le vor fi desemnate de Prefectura sau Camera Agricolă din judeţ.

Nici o clipă deci de ragaz. Lenea sau comoditatea sunt alungate de pretutindeni. Ţara are nevoie de pâine, atât pentru cei de acasă, cât şi pentru cei de pe front. Nimeni nu mai are azi dreptul să se gândească numai la sine.

O altă măsură luată de Consiliul de miniştri, în legătură cu planul agricol, este obligarea tuturor cultivatorilor de pământ să ajute la munca pământului pe invalizii, orfanii, văduvele de războiu, cât şi familiile celor mobilizaţi, cari n'au mijloace proprii de cultură.

Această din urmă măsură luată de Guvernul Mareşalului Antonescu este în linia frumoaselor iniţiative puse în aplicare de doi ani de zile. Totul pentru armată, totul pentru acei cari îşi jertfesc sângele întru realizarea marelui vis românesc.

Adânc în inima Rusiei, ostaşii români îşi fac cu sfinţenie datoria. Cei mai mulţi dintre ei sunt plugari şi desigur gândurile lor aleargă neîncetat în spre ogoarele cari trebuesc desţelenite şi la plugurile pe cari le cred ruginite sub şoproane. Se gândesc la femeile rămase fără ajutor sau bătrânii lipsiţi de sprijin. Ori, iată că cea mai nouă măsură a guvernului, ca şi alte măsuri de acest fel luate în trecut, vine să liniştească gândurile ostaşilor-plugari. Ţara are grije de pământurile lor. Femeile lor n'au rămas fără ajutor, căci toată comunitatea românească stă la spatele lor şi le dă tot ajutorul de care au nevoie.

Iarna care se apropie nu ne găseşte nepregătiţi. Pentru primăvara pe care o aşteptăm, s'au luat măsuri din vreme, pentru ca toate mijloacele necesare muncii pământului să fie la îndemâna tuturor. Noui maşini agricole vor sosi în ţară şi un nou impuls va fi dat agriculturii.

Ţara îşi face în toate împrejurările datoria, astfel că victoria nu ne poate scăpa.

Serg. t. r. Ion Munteanu

P E V O L G A

Atacul cu avioanele Stuka

Inainte cu mult de răsăritul soarelui, automobilul nostru răscolea praful în cantităţi uriaşe al şoselii care merge paralel cu linia de fer şi care ne duce în sectorul de luptă al diviziilor româneşti. Am trecut pe lângă o gară ruinată, unde, bolşevicii, înainte de retragerea lor grabnică, puseseră foc şi la o magazie cu cereale. Magazia fumega şi acum.

Pe neaşteptate auzim sgomotul îndepărtat de avioane. Trebuia să fie după sunet, aparate Stuka. Sărim din automobil ca să privim bolta cerului. Exact: vine o întreagă escadrilă!

Unul din noi strigă:

— Fraţilor, sunt 54 de Stuka. Vai de Ivan!

Şoimii de fier sboară mândrii deasupra capetelor noastre. Treptat, treptat se desfăşoară în două lungi şiruri. Primele avioane se întorc şi ultimele sboară cu viteză redusă. Cele două şiraguri formează astfel două cercuri, care par roţile unei maşini gigantice.

Un cerc se îndepărtează spre răsărit până când maşinile par nişte cocoare.

Al doilea cerc rămâne în apropiere. Incepe picajul. Ca o pasăre de pradă care se repede asupra prăzii sale, aşa cade primul avion Stuka! La câteva sute de metri depărtare de pământ, pilotul redresează aparatul. Sub el apar coloanele de praf şi fum. E locul unde a căzut bomba. Imediat apoi se aude şi explozia. Noi nu mai urmărim expoziile, ci numai şoimii sălbatici care dau târcoale prăzii picând cu ghiarele deschise. Lovitură după lovitură şi explozie după explozie. Pe pământul bombardat trebue să fie iadul. Ivan, îţi trimitem şi noi salutul matinal de arme!

Ultimul avion şi-a aruncat bombele la locul indicat şi se ridică spre cer. Şi, apoi, reîncepe jocul minunat al picajului, al redresării şi al sborului celor 27 avioane Stuka. După bombe începe atacul cu armele de bord. Se execută acum munca pilduitoare şi sârguincioasă tipic germană. Aşi dori să strâng mâna şi să felicit piloţii acestor admirabile aparate!

Pionerii de asalt români porniţi la drum pe un camion sunt într'un entuziasm de nedescris. Feţele lor arse de soare şi dinţii albi strălucesc în zâmbete de satisfacţie. După munca prealabilă a camarazilor din arma aviatică pornesc cu plăcere la atac. Alaltăieri seara au distrus opt cazemate bolşevice la lumina lunii. Astăzi, cu toată apărarea înverşunată a inamicului, au distrus iarăşi câteva cuiburi de rezistenţă ale inamicului.

Câteva zile mai târziu, am avut ocazia să privim opera de distrugere a avioanelor Stuka. Gara satului X. a fost ţelul principal al atacului. Bombele au căzut peste un tren lung încărcat cu muniţii şi cereale. Schije mari aflate lângă linii sunt mărturia muncii solide prestate de Stuka. Trenul a ars în întregime până la ultimul vagon. Resturile unor vagoane de benzină arată găurile făcute de gloanţele mitralierelor. Aceste vagoane au fost incendiate şi nimicite. Din magazii n'a mai rămas decât cenuşă. Numai zidurile gării şi turnul de apă stau în picioare — turnul este lovit şi s'a aplecat într'o parte încât din depărtare ai impresia că vezi priveliştea turnului oblic din Pisa. In cisternele subterane a mai rămas o cantitate de benzină neatinsă de incendiu.

Prizonierii ruşi sunt ocupaţi cu scoaterea şi strângerea materialelor părăsite ca, mitraliere, brandturi, tancuri, arme automate, puşti, tot soiul de muniţiuni. Alţii evacuează mormanele de moloz ale caselor distruse din jurul gării, sau îngroapă hoiturile de cai. Pompa de apă şi turnul sau pus în funcţiune. Se lucrează pretutindeni şi se pune ordine, deşi gara se mai afla din când în când sub focul artileriei bolşevice. Tocmai pe când ne aflăm la etajul III al turnului de apă şi admiram priveliştea, bolşevicii au tras într'un han la câteva sute de metri de noi. In depărtare se zăreşte un lanţ de dealuri. In spatele lor nu este Stalingradul?

Indicatorul de distanţă pe care îl găsim într'un sat la o oră de mers cu maşina confirmă presupunerile noastre. Pe indicator stă scris cu litere mari: spre Drezda 2425 km. spre Stalingrad 75 km. Câţiva ostaşi s'au oprit şi râd satisfăcuţi când citesc inscripţia frumos pictată. Cel care a făcut-o avea humor. Poate că se află acum cu unitatea sa pe Volga, la 2500 km. departe de Dresda, oraşul său natal.

UN CAZAC CARE VORBEŞTE ŞVĂBEŞTE

Călătoria noastră continuă. Din nourii de praf îşi fac fantomatic apariţia prizonierii ruşi. Oprim şi observăm, după ce-a mai dispărut praful, că este vorba de un transport relativ numeros. Un soldat german care îi conduce într'o căruţă ne informează că sunt peste 2500. Are cu el şi cinci femei îmbrăcate militar. In altă căruţă vedem alte cinci femei. Unele par umile şi resemnate, altele surâd obrasnic. Căutăm zadarnic urmele feminităţii pe mutrele lor. Mândria feminină a dispărut din paradisul sovietic.

In timp ce asistăm la defilarea cortegiului de prizonieri, unul dintre ei vine spre noi şi cere foc în limba germană, pentru ţigara învelită în hârtie de ziar. Ochii oblici pielea galbenă, şi părul negru şi tare ce-l trădează pe mongolul autentic. Se înţelege mirarea noastră când l-am auzit vorbind nemţeşte. Ne explică imediat că a crescut împreună cu copii germani pe Volga. De mic a fost luat şi crescut de un ţăran german în gospodăria lui. Vorbeşte un dialect perfect, aşa cum se pronunţă prin Banat.

Toamna trecută ne spune el, populaţia germană de pe Volga a fost transportată în exil în Kasakstan şi în Siberia. In satele lor au venit evreii. Dar nu muncesc nimic, bolşevicii le-au adus lucrători din toate părţile, care asudă din greu pentru jidani. Iar jidanii ce fac? Beau, mănâncă şi lenevesc toată ziua.

Il întrebăm:

— Unde este mai bine? La Nemţi sau la Ruşi?

— Mai bine-i acasă, în gospodăria noastră pe Volga!

De fapt, vorbeşte mai bine limba germană decât limba rusă. Limba germană îi este de drept limba maternă. Ne întreabă dacă stăpânul său se va mai reîntoarce din Siberia.

Il întrebăm dacă soldaţii ruşi primesc mâncare bună. Exclamă:

— Da de unde! Două sute de grame de pâine pe zi şi apă!

— Dar carne?

— Nimic, o mănâncă domnii cei mari, comisarii şi Stalin!

— Dar acum, ca prizonieri, primiţi mâncare bună?

— Acum da! şi surâde cu mutra lui mongolică. A ajuns om mare este tălmaciu şi exploatează situaţia cu şiretenia lui mongolică.

Atacul împotriva bolşevicilor s'a intensificat astăzi, sovieticii din sectoarele izolate opun din când în când rezistenţă dar sunt repede lichidaţi. Eri noaptea, au venit două tancuri sovietice până în preajma statului pe care trupele germane îl ocupaseră în ajun. Când au mirosit rezistenţa au părăsit tancurile intacte, încărcate cu muniţiuni şi arme şi au fugit pe jos. Totul este zadarnic. Destinul hoardelor bolşevice este pecetluit pe Volga inferioară.

Hans Wolfram Hockl
Reporter de război

SFINŢIREA SF. BISERICI DIN KOBLIEVO

Aşezat dealungul limanului Tiligulschi, cu extremitatea sa nordică străbătută de şoseaua Odessa-Nicolaev şi cu capătul opus atingând litoralul mării, satul Koblievo, sat curat de pescari, oferea iarna trecută privitorului, un aspect dezolant. Casele, cu înfăţişări desgustătoare, murdare, fără garduri, păreau absorbite de întâmplare, de viforul care îşi întindea arcuirea-i gheţoasă pe uliţele largi, pe care foarte rar şi doar împins de vre'o nevoie, se încumeta câte un locuitor cu cizme înalte pescăreşti, să se strecoare printre nămeţii pe alocuri cât casa.

In partea de miazănoapte şi aproape de şosea, se desprindea din aceeaşi îngrămădire de locuinţe pocite, o clădire mare, înaltă, cu ferestre largi dar fără geamuri, cu uşile vraişte: era fostul locaş de închinăciune a Koblievo-ului timpurilor pravoslavnice, transformat de stăpânitorii iudeo-comunişti, în local de adunare şi petreceri. Putinţa unei forme falimentare, dublată de mârşăvia unei voite lipse de înţelegere, făcuse ca acolo unde în fumul de tămâie şi svon de glasuri rugătoare, se izbăveau suflete, în timpul tiraniei ţarului roşu, să răsune cupolele înalte de aplauzele ce subliniau tirada unor miciuni rostite de un tip bleg cu perciuni caracteristici rasei; în locul unei voci de preot evocator al milei eterne, se rostogolise ameninţările pumnului strâns al vreunui tip sanguin, refugiat al unor porniri bestiale şi al unei educaţii care preconiza ura şi distrugerea; în locul vecerniilor de taină de după apus de soare, pereţii înalţi văzuseră înlănţuirea de patimă în frenezia dansului, a unei generaţii fără Dumnezeu.

Odată cu isgonirea duşmanilor ideilor mari, locaşul rămăsese fără nici un scop: scopului dinainte nu mai corespundea, celui de dată mai apropiată, i se refuza.

A trecut o iarnă grea şi'n primăvară, odată cu reînvierea naturii şi a speranţelor, a reînviat şi satul. Ici şi colo au început să lucească albul pereţilor care răsturnându-se pe fondul verde al primăverii, punea o notă de puritate. Blajinii pescari ai Koblievului, suflete făurite în mijlocul elementelor naturii, priveau cu ochii lor adânci deprinşi să privească întinsuri de ape, minunea care se săvârşea printre ei; suflul nou de viaţă, forme noi, îi făcea să

discute cu aprindere şi cu speranţă într'un viitor mai bun. Din când în când, ca o imputare, ochii li se ridicau spre clădirea din partea de miazănoapte a satului, mărturie a unei vremi ce-i făcea să se cutremure.

In vremuri de acestea de profund cataclism moral şi politic, e greu să mai prinzi senzul unei priviri sau a unui gest; e normal să fie aşa. Când toate simţurile sunt încordate numai pentru ceeace e sub ochii tăi tot ce formează a treia persoană îţi scapă.

Totuşi, revenind la istorioara noastră, „cineva" a observat că ochii locuitorilor din Koblievo rămân deseori aţintiţi spre zidurile neîngrijite şi înalte din marginea satului; şi privind în acei ochi a văzut în ei, căinţă şi dor de prosternare. Acel „cineva" s'a uitat şi el spre zidurile albe, s'a dus mai aproape de ele, a chibzuit şi şi-a zis, aşa ca pentru sine: „aci trebue făcut ceva". Şi a pornit la treabă.

Timp de 3 luni de zile, locot. Vrânceanu nu a mai avut, bineînţeles în afară de preocupările unei slujbe de răspundere decât o singură preocupare: biserica.

— Unde-i dl. Lt. Vrânceanu?

— E pe poziţie!

— Nu l-ai văzut pe dl. locotenent?

— E la biserică!

Asta i-a fost viaţa trei luni de aşteptare pentru a o vedea aşa cum a visat-o atunci când s'a făcut interpretul unor priviri stăruitoare ce nu se dezlipeau de zidurile neîngrijite.

S'a gândit oare la sensul de înaltă etică, de valoarea creştină şi naţională a faptei sale? Zi de zi, cu vorba, cu ideia şi mai ales cu punga, a stat acolo pe şantier, aranjând, îndemnând, supraveghind şi plătind mereu, fără tocmeală icoane, candele, sfeşnice, potire, policandre.

CEREMONIA SFINŢIRII

In ziua de 30 August (ziua Sf. Alexandru) s'a făcut slujba târnosirii locaşului. Incă de dimineaţă, satul gătit de sărbătoare, se agită în lumina aurie a unui soare fermecător. Pe uliţele ce conduc la biserică, grupuri de localnici în straie curate se amestecă cu unităţi militare în uniforme de campanie. Şi în aerul curat răsună pentru prima dată după zeci de ani de tenebră argintiul glas al clopotelor sfântului locaş. Trupele s'au aliniat în curtea bisericii; pe sub arcul de verdeaţă, dela intrarea străjuită de culorile române şi germane, vin mereu: copii, bătrâni şi tineri. La orele 9, a început serviciul religios oficiat de: S. Sa preot econom stavrofor Dumitru Popovici, locotenent episcopal şi respectiv misionar, asistat de: S. S. preot Maxim Iliuţă, protopopul jud. Oceakov. S. S. preot Alexei Suparis, preot cpt. Georgescu, preot cpt. Călinescu şi diaconul Dumitru Covalenko dela catedrala din Odessa. Au fost de faţă mulţi ofiţeri şi unităţile din apropiere.

O atmosferă de pioşenie şi de reculegere se perpetuiază dealungul clipelor sfintei slujbe. Bătrânii au lacrimi în gene; tinerii, curioşi pentru prima dată de emoţia credinţei stau cu capul plecat. Când slujba e sfârşită, se face sfinţirea troiţei din faţa bisericii, ridicată tot prin osârdia eminentului Lt. V. Vrânceanu.

Cap. t. r. George R. Borş

Sărbătoarea Slovaciei

Slovacia, țara decurând independentă și stăpână pe năzuințele și patrimoniul ei național, și-a sărbătorit președintele, pe Doctorul Tisso, cu prilejul împlinirii a 55 de ani. Această sărbătoare este idealul sufletesc și spiritual al întregului popor slovac, strâns în jurul părintelui de odinioară Hlinca, pentru a contribui cu toate resursele de care dispune la prosperitatea și înflorirea neamului. Poporul slovac, contopit fără voia lui cu un altul de care nu-l lega nimic și cu care era în permanentă neînțelegere din cauza deosebirei de vederi, a știut la momentul potrivit să profite de clipa și situația unică ce i se oferea. Micul popor slovac, curat la suflet și la gând, credincios și iubitor de pământul lui, era speculat și ignorat de conducătorii dela Praga.

In primul rând nu erau chemați la cârma țării, decât Cehii. In învățământul secundar, universitar ca și în diplomație, Slovacii nu aveau ce căuta, dată fiind nepregătirea lor intelectuală și lipsa de conduită în viață, ei fiind sortiți să fie conduși, nu să conducă. Așa se credea la Praga.

Doctorul Tisso a luptat mult pentru poporul său, până când a reușit să-l separe de lașitatea democratică și să-l încadreze în ordinea și disciplina spirituală europeană, făcându-l să conteze foarte mult la menținerea echilibrului în Europa Centrală. Suferința poporului slovac, noi românii am simțit-o adânc și-am respectat-o. Ca pasărea Phoenix din propria ei cenușă, a renăscut și repus pe baze sănătoase sub o înțeleaptă și dreaptă conducere, statul slovac merită un loc de cinste în Europa ce se clădește prin sânge și jertfe mari. Când a sunat ceasul prăbușirii bolșevice, alături de Germania s'a alăturat și Slovacia, contribuind în mare măsură prin vitejia și jertfa ostașilor săi la marile șirag de victorii din răsărit.

Este impresionant cum un popor atât de mic, mereu nedreptățit și ținut departe de lumină, a putut să dea dovadă de atâta capabilitate și energie. Armata dornică de a-și afirma calitățile și de a reprezenta cât mai demn culorile statului, a funcționat perfect dând lovituri mortale acolo unde a luat contact cu inamicul.

Exemplul Slovaciei este un avertisment dat multor țări cari se lasă târâte în angrenajul șovăelnic al promisiunei, și cari cad neputincioase în putrezicimea vroită de ele...

Curățenia sufletească, blândețea profetică și ospitalitatea micului popor, o cunosc toți acei cari au avut ocazie să poposească două, trei zile prin munții, câmpiile și satele frumoase ale Slovaciei...

Deaceea sărbătoarea la care toți slovacii au luat parte, ca un plus omagiu adus duhovnicului sufletesc și conducătorului de Stat, este pentru noi ca aliați și întrudiți prin năzuințele comune ce le-avem, un prilej de a trimite calda strângere de mână a Patriei noastre și credința neclintită în victoria finală pe care o dorim cât mai curând.

Caporal Const. Salcia

DUPĂ VICTORIE, TRUPELE ROMÂNE REFAC BISERICILE DISTRUSE DE BOLȘEVICI

Recladirea lăcașului sfânt din comuna Timoșenskaia — Caucaz

De două zile, dibuim cu greu drumurile înourate de praf ale Caucazului.

Lăsăm în urma noastră bogate holde de grâu, orz, porumb, floarea soarelui și bumbac și intrăm în regiunea culturilor de orez din delta Cubanului. Prin aceste locuri întâlnim o populație cu înfățișarea mai aspră, dar cu așezări gospodărești mai bune ca cele cutreerate până acum. Regiunea aceasta este în majoritate cultivată cu livezi de pomi fructiferi și vii, cari, anul acesta, au rămas nemuncite. Struguri, păguiți abia se pot găsi prin bălăriile mai înalte decât vița de vie. Pretutindeni, se văd urme ale luptelor ce s'au dat între trupele române și hoardele roșii.

In retragerea lor, trupele rusești, formate din resturi ce au scăpat din luptele dela Kerci, Sevastopol și Rostov, pustiesc tot în urma lor. Dau foc la colhozuri, sovhozuri și duc în spre inima munților nesfârșite cirezi de vite, turme de oi și herghelii de cai.

Locuitorii acestei regiuni, cari au muncit peste puterile lor la colhozuri, n'au putut rămâne măcar cu o vită sau măcar cu un sac de grâu. Totul a fost împins înainte, cât mai înainte.

Bisericile, transformate în hambare, au fost și ele incendiate sau aruncate în aer cu dinamită. Pretutindeni, trupele române, cucerind sat cu sat, pun ordine, repară drumurile, podurile și reclădesc locașurile sfinte sau amenajează din clădirile cluburilor politice, biserici pe care apoi le împodobesc cu icoane, candele, cruci, etc.

LA TIMOȘENSKAIA

In satul acesta, care poartă numele unei căpetenii de oaste decimată, s'au dat lupte destul de grele, majoritatea clădirilor fiind distruse. Biserica, care timp de trei ani a servit ca magazie de grâu, a fost apoi transformată în sală de teatru și cinematograf. Aci, și-au jucat rolurile toți actorii evrei veniți de prin Krasnodar și Rostov.

Intr'o Duminică de August, cu soare mult și lume îmbrăcată în haine de sărbătoare, a avut loc sfințirea bisericii, refăcută și redată cultului prin grija Armatei.

Au venit aci, să vadă semnul crucii străjuind deasupra bisericii, toată populația satului Timoșenskaia și a satelor învecinate, care sunt la distanțe de 20-40 km.

Interiorul bisericii a fost radical transformat, pictându-se icoanele necesare de către ostași ai comandamentului și pictori găsiți în localitate.

Populația a adus peste 60 icoane, covoare, șervete, etc. S'au instalat două clopote, care își înalță ruga lor metalică către cer, ca un semn de recunoștință pentru armata română care șterge dureroasele urme ale regimului bolșevic.

SFINȚIREA BISERICII ȘI BOTEZUL A 70 COPII

La orele 9 dimineața, a avut loc sfințirea bisericii în prezența d-lui general comandant al Armatei, general comandant al unui Corp de Armată, general pretor al Armatei, corpul ofițeresc și al marei mulțimi de credincioși din sat și împrejurimi.

Slujba religioasă a fost oficiată de doi preoți militari. Un delegat al Armatei a vorbit la sfârșitul slujbei, populației.

Onorurile au fost date de un escadron de Călărași. La orele 10,30 s'au botezat 70 copii, nași fiind ofițerii Comandamentului, în frunte cu d. general Comandant. La orele 12, s'a dat un prasnic pentru copii și populația săracă, rămasă muritoare de foame depe urma regimului comunist.

Solemnitatea s'a desfășurat într'o impresionantă atmosferă de pietate. Intre pauzele muzicii bisericeși executată de un cor din rândurile populației civile, se auziau suspinele bătrânilor credincioși cari de ani de zile, n'au mai luat parte la slujba religioasă.

Ca semn de caldă recunoștință pentru generalul Comandant, enoriașii comunei Timoșenskaia, au înaintat către comandamentul Armatei, o scrisoare de mulțumire pentru a fi trimisă I. P. S. S. Patriarhul României.

Pretutindeni, trupele române lasă puternice urme de retrăire creștinească, eliberând de sub călcâiul tiranic al lui Stalin, o lume prea mult trudită și ținută în preajma colhozurilor îmbelșugate, în neagră mizerie.

Lt. rez. Gh. Gheorghițescu
Reporter de război S.M.P.

PRIZONIERII DE RĂZBOI

Un prizonier de războiu este un ostaș trimis pe front să își facă cea mai sfântă dintre datorii: să își apere țara. El trebuie privit ca un adversar pus în slujba unui înalt ideal.

Iată un lucru pe care oamenii nu l-au înțeles întotdeauna. Lumea modernă s'a văzut nevoită să reglementeze situația prizonierilor de războiu pentru a nu mai fi lăsați pradă bunului plac al combatanților. O serie de tratate internaționale au fost încheiate, toate reglementând situația prizonierilor. S'a interzis astfel chinuirea prizonierilor, lovirea lor și însfârșit orice măsură care ar putea degrada demnitatea de om și războinic a celui ajuns în captivitate.

Intre popoarele civilizate, beligeranții au înțeles aproape întotdeauna să respecte aceste măsuri, mai ales că o călcare a înaltelor principii atrăgea după sine oprobiul întregei lumi.

Ori în războiul actual, aflăm cu surprindere cum englezii, au început să aplice un tratament de o barbarie revoltătoare. Documentele germane arată că în diverse ocazii englezii au legat mâinile prizonierilor germani iar altă dată prizonierii germani au fost împușcați pela spate.

Englezii au înțeles să răspundă la aceste învinuiri. Ca întotdeauna ipocrizia britanică ese la iveală. Iată justificarea guvernului insular:

„Cu prilejul atacului dela Dieppe, s'a dat ordin fără împuternicire superioară, ca să se lege, dacă e posibil, mâinile prizonierilor, pentru a nu putea distruge documentele aflate asupra lor. La reclamația guvernului german, ministerul de războiu britanic a dat imediat o declarație, chiar mai înainte de a fi putut întreprinde cercetări, etc....

„După cercetări minuțioase, nu s'a găsit nici o dovadă că vre-unora dintre prizonieri, aduși dela Dieppe li s'ar fi legat mâinile.

Scuza britanică urmează pe acelaș ton:

„Atacul dela Sercq a fost efectuat de un grup de 10 oameni. Șapte oameni din aceștia au luat 5 prizonieri germani. Mâinile germanilor au fost legate, pentru ca oamenii, cari conduceau prizonierii, să-i poată conduce mai ușor. Ori nu s'a dat nici un ordin în acest sens, se cereau aceste măsuri de precauțiune, deoarece prizonierii urmau să fie conduși prin fața cazărmilor ocupate de germani. Cu toate aceste măsuri de prevedere, 4 dintre pirzonierii germani au început să strige și au fost împușcați pentru a-i împiedica să atragă atenția."

Oficialitatea germană răspunde că va prezenta o serie de alte dovezi despre neomenia englezească. Până atunci precizează:

„Prin declarația precedentă, guvernul britanic recunoaște pentru prima dată că a existat într'adevăr un ordin militar britanic de legare a prizonierilor. Și mai departe:

„Asupra atacului de pe insula Sercq, declarația britanică după care prizonierii au fost împușcați pentru a nu produce sgomot și larmă, este absolut ridicolă. Fără nici o îndoială că împușcăturile au făcut mai mult sgomot".

Civilizația engleză s'a remarcat întotdeauna printr'o atitudine specifică. Britanicul s'a considerat civilizat în măsura în care s'a îmbrăcat ireproșabil și a știut să mănânce cu furculița și cuțitul. In schimb, faptul de a fi distrus sate întregi de negri sau galbeni, de a fi scos ochii sau tăiat limba sclavilor, a socotit-o întotdeauna ca pe un lucru foarte normal și de sine înțeles. Războiul cu Burii a însemnat cea mai neagră pată pe blazonul englezesc, fără ca însă ei să-și fi dat seama de această rușine.

Istoria se repetă. Englezii recurg la obișnuitele lor metode: nici un mijloc, oricât de ticălos, nu este de lepădat atunci când urmărești o țintă.

Răspunsul Germaniei la atitudinea engleză va fi prompt și potrivit. Demnitatea germană nu se lasă știrbită în nici o împrejurare. Cei cari au semănat vânt, vor culege din vina lor, furtună.

CULESUL RODULUI

A început în țară culesul rodului. Al rodului grădinilor, livezilor, ogoarelor și podgoriilor. Al rodului muncii omului, muncă binecuvântată de cer. Un sentiment de plinătate, de încredere și de credință, își ard tămâia în suflete. Muncitorul pășește pe ogor cu evlavie cu care un preot se apropie de altar. Pentru el munca e o credință o religiune. El o oficiază cu sufletul înălțat, cu inima plină ca un potir cu mir dumnezeesc. In inimă e bucuria care răsplătește munca și face dintr'un om sărac un om bogat.

In țara reînoită prin guvernarea Mareșalului Ion Antonescu, poporul trăește cu intensitate crescândă aceste sentimente, căci semnificația faptelor din natură se leagă cu semnificația faptelor omului, creând simbolul care va dăinui peste veac.

Au trecut ca un vis urât anii de minciună și de farsă politică, în care atâția nechemați au deschis gura să vorbească în numele Patriei, a acelei Patrii sfinte, care singură îți dă sentimentul veșniciei, din care ei însă își făcuseră doar o trambulină care să-i arunce cât mai sus în dorința de parvenire la care concurau. Țara a ispășit pe nedrept greșelile lor, fiindcă țara cea mare, țara cea sănătoasă, niciodată n'a fost de partea lor. Țara cea mare era în așteptarea împlinirii adevăratului ei destin, către care o conducea cu putere de neînvins trecutul ei milenar. In vremurile cele mai critice pentru existența lui, poporul român nu s'a îndoit niciodată că vor veni vremuri bune pentru țară. In credința aceasta a fost isvorul tăriei lui și dârzeniei luptelor lui de neatârnare și de afirmare. Popor mic și despărțit în provincii, poporul român și-a făurit totuși o istorie mare cum n'au multe alte popoare, căci pentru păstrarea pământului stăpânit și pentru păstrarea ființei naționale contra atâtor barbari năvălitori și vecini hrăpăreți, el a trebuit să lupte fără încetare. A luptat și a învins, a învins și s'a înălțat și s'a întărit tot mai mult.

Când luptă, poporul român e adevăratul popor care a purtat și în trecut acest nume de mândrie și care renaște în virtuțile fiilor de astăzi, care vor clădi viitorul. Poporul întreg simte porunca ceasului de față. Și astăzi, ca și în trecut, îl conduc spre biruință, credința și lupta.

Ziua biruinței cele mari nu va întârzia să vină. Ea e în sufletul tuturora. Și prezența ei în suflete a făcut și mai vie această toamnă, care ar fi putut fi mai bogat, dar pentru care să mulțumim lui Dumnezeu că-i și așa. In bogăția ei, e bogăția sufletului celui care a semănat-o și a Cerului care a blagoslovit-o.

Ca niciodată, culesul rodului în acest al doilea an de războiu, dă tuturor sentimentul încrederii în ziua de mâine, spre biruința către ne poartă lumina muncii și a luptei noastre.

Simțim deasupra noastră aripa puterii ocrotitoare, care ne-a urmărit întotdeauna, ajutându-ne să ieșim din impasuri și să ne înălțăm spre viață nouă, spre soare. Puterea aceasta deslănțue în noi elan nou de muncă și de luptă, care, în frăție, duc la izbândă...

Serg. t. r. Mihail Serban

HAZURI

Nu-i place nasul

Doi prieteni stau de vorbă într'un colț de stradă și vorbesc firește, despre războl. Deodată trece pe lângă ei o femeie superbă ca făptură. Și amândoi rămân muți. Unul salută.

— O cunoști? întrebă celălalt.

— Da!..

— Frumoasă femeie!..

— Mda! [illegible] nu-mi place nasul!

— Fugi, că habar n'ai! Nu știi ce-i frumos! Păi, măi băiatule, dar are un nas de o frumusețe clasică!

— Ai dreptate dragul meu! Dar mie nu-mi place nasul ei fiindcă prea și-l vîră peste toți...

Regretul

— Am auzit că fiica d-tale s'a căsătorit cu un bogat fabricant de cherestea!

— Da!

— Bravo! Ești cel puțin mulțumit?

— Aproape! Dacă n'ar fi totuș un mic regret, totul ar merge strună.

— Adică?

— Păi îmi pare rău că n'a putut lua doi fabricanți!

Un rănit poznaș

Căpitanul doctor Pop, un foarte bun chirurg, spunea undeva următoarele:

— Se dădeau crâncenele lupte dela Odesa. Mă aflam cu ambulanța în primele linii, adăpostit într'un canton de cale ferată. Intr'una din zile mi s'a adus la ambulanță un caporal isteț ale cărui mâini erau — pur și simplu — ciuruite de schijele unui brandt. Deși avea dureri grozave, totuș nu s'a văitat o clipă; ba dimpotrivă, îi arde chiar și de glume cu care-și înveselea camarazii.

Intr'una din zile foarte îngrijorat mă întrebă:

— Mă iertați, domnule căpitan, dar vreau să vă întreb ceva. Credeți că voiu mai putea cânta la vioară?

— Sigur, băiatule! îți spun eu... Ce, nu-ți vine să crezi?

— Ar fi mare minune, domnule căpitan!

— De ce mă?

— Păi... fiindcă n'am pus mâna pe vioară în viața mea!..

La tribunal

— Minte, domnule președinte!.. Nu i-am luat nici un ceas!

— Cu ce dovedești?

— Păi, domnule președinte, întâi de toate nu i l-am furat și-al doilea, minte ca un porc! Că ceasul nu era de aur!

SECRETELE FETELOR

— Știu la cine te gândești!!
— Zău? Ia ghici?
— La Gheorghe, la Ion, la Vasile sau la Ion...
— N'ai ghicit! Au mai rămas cinci de pomenit!...

LOGODNICII

O seară frumoasă de Mai! Nici că se putea altfel decât numai de Mai! Fiindcă... ați ghicit! Da! E vorba de dragoste, și pentrucă nu știu ce om de prost gust a spus că luna Mai e luna dragostei, am luat-o și noi de capital și-am zis ca el.

Dar însfârșit, să n'o facem noi pe deștepții și hai să zicem ca ăla, care-o fi fost.

Era așa dar în luna Mai. Flori, cer albastru (hai că m'am ars, mi se pare că era noapte!)... da, da, o seară plăcută, cu stele cu... lună (nu se poate altfel) și tinerii despre care o să vorbesc mai jos se află de mult pe o bancă...

Firește, banca nu se poate decât în Cișmigiu. Și fiindcă acești tineri sunt tare, tare îndrăgostiți, trebuie să ne închipuim ușor de tot că banca se afla într'un loc cât se poate de ferit.

Și — proștii — ca toți îndrăgostiții, se strâng de mâini, se strâng în brațe, se pupă câteodată — bineînțeles după ce ea se ferește numai în aparență.

— Draga mea, te iubesc!..

— Serios?

— Sigur! Aș vrea să fii mereu lângă mine, să te sărut mereu, mereu...

— Și eu simt la fel cu tine, dragul meu! Dar avem vreme destulă... Avem atâta timp înaintea noastră!...

— Da, dar...

— Știu! Te înțeleg! Dar ai și tu puținitică răbdare!

— Răbdare, mereu răbdare! Bun! Dar până când tot mereu răbdare?

— Păi până atunci când...

— Când?...

Fata are un moment de ezitare, apoi zice:

— Dragule! Să-ți spun ceva... Știi că trebuie să-ți fac o mărturisire?... Dragă! Eu n'am nici un fel de zestre.

— Și ce-mi pasă mie de asta?

— O! Ce drăguț ești tu când vorbești așa! Inseamnă că nu zestrea te mână către mine, ci dragostea...

— Sigur, draga mea! Ce-mi pasă mie de zestrea ta? Asta îl interesează pe cel care te-o lua de nevastă!

UNA VÂNĂTOREASCĂ

Jean și Petre erau cei mai vestiți vânători din regiunea aceia. Acum nu că ei ar fi fost mai buni decât alții, dar erau mai lăudăroși decât toți ceilalți.

Cum se făcea însă că Jean și Petre, deși se cunoșteau bine de tot, totuș nu se întâlneau mai niciodată nici la vânătoare și nici la chefuri. Se cam fereau unul de altul. Acum nu de altceva, dar se cam potriveau amândoi la palavre și le era teamă să nu cumva să se întreacă unul pe altul la spusul palavrelor.

La vânătoare iarăș nu se duceau împreună fiindă fiecare din ei avea locurile lui de vânat pe unde colinda, mai ales că nu erau înscriși în aceiaș societate de vânătoare. Așa că se întâlneau și ei din când în când, se salutau ca oamenii cuminți, dacă era cazul mai și vorbeau câte ceva de-ale lumii, de-ale războiului sau de-ale altora; despre vânătoare însă nici unul nici altul nu pomeniau nici o vorbă, de parcă erau jurați.

Intr'o zi însă, după o bătaie organizată într'una din pădurile de sălcii din apropriere, boierul locului observă lipsa celor mai „teribili" vânători: Jean și Petre și mirat îi întrebă pe ceilalți:

— Dar unde-i Jean? Unde-i Petre? Nu i-ați văzut deloc?

— Noi nu i-am văzut!

— Ce să fie cu ei? Că amândoi mi-au făgăduit că vin la bătaie!

— Apoi de-aceia n'au venit. Că dacă unul ar fi spus că nu vine și-ar fi aflat celălalt, ar fi venit acesta fără nici o îndoială. Aflând însă unul despre altul că vin, atunci n'au mai venit nici unul!

— Da? Atunci am să-i aduc cu din condei. Am să fac în așa fel încât să-i am pe amândoi alături.. O să vedeți!..

*

Era în preajma anului nou. Ninsese din belșug și câmpurile erau pline de zăpadă. Boerul Vasile organiză iar o vânătoare mare, la care adusese musafiri nu numai dela București, ci și din străinătate. Erau doi franțuzi și un neamț. Toate fuseseră pregătite din vreme. Vânătoarea cuprindea cam vre-o 30 de vânători, câini peste măsură de mulți și gonași care să scoată vânatul de prin bârlog.

Cei doi oameni, ai noștri, Jean și Petre n'au mai avut încotro. S'au întâlnit acolo, pe teren.

— Noroc!

— Noroc Jeane! Ce-i cu tine?

— Am venit să le-arăt la ăștia vânătoare... Dealtfel să știi că fără mine n'ar fi făcut nimic!

— Ce spui?

— Da, mă! Că eu am aranjat toată chestia aceasta! Nu crezi?

— Ba da! Și-mi dau seama că ai muncit! Da ce-am pățit și eu!

— Zău? Tot cu vânătoarea asta?

— Tot!

— Da' tu ce-ai făcut?

— Păi eu i-am adus pe franțuzii ăia și pe neamț!..

— Așa?!..

Și Jean tăcu mâlc. Petre îl întrecuse cu minciuna. După o trecere de vreme, Petre, ca să-l sgândărească pe Jean, pe când mergeau atenți, îl întreabă:

— Ce Dumnezeu tăcuși, mă Jeane?

— Așa sunt eu la vânătoare!

— Fugi, că ești prea de tot..

— Dar ce-ai vrea să fac?

— Uite! Să-mi răspunzi mie la o întrebare!

— Zi!

— Care dintre noi o să impuște primul iepure?

— Eu cred că tu! răspunse Jean.

— De ce, mă? De ce eu și nu tu?

— Pentrucă, făcu Jean, pentrucă tu ești mai mincinos ca mine!..

ARDE-L-AR FOCU!...

MAMA: *Ba ai să-l iei! Că eu parcă am ținut la tat-tău? L'am avut ca sarea 'n ochi, toată viața, arde-l-ar focu!... Numai de nu m'ar auzi. Că iar îmi croiește cojocul.*

CĂLĂUL ROȘU

Iată cum ar fi vrut Stalin să conducă popoarele Europei și să stăpânească pământul!

SCRISOARE DE PE FRONT

Iți scriu iubito încă o scrisoare
Din toiul luptei, de pe Don în jos,
Și îți trimit buchet de sărbătoare
Flori multe pentru chipul tău frumos.

In ele vei găsi aprinsul cer
Și-albastre picuri tremurând pe mare
Inmuguriri de stele care pier,
Când soarele se-arată'n depărtare.

Și vei găsi tot galbenul din grâne
Cu dragostea crescută'n spicul greu,
Și gura caldă ca un miez de pâne
Ce-ai sărutat-o 'n visul tău mereu.

Iți scriu iubito rânduri multe, multe
Căci doru-mi se aprinde ca o iască,
Dar nu e nimeni cine să te-asculte
Când pleoapele vor prinde să citească.

De vei afla cumva că am murit
Cu arma 'n mână, palid ca o stea,
Scrisoarea-aceasta care ți-o trimit,
E cea din urmă 'mbrățișare-a mea.

Constantin Salcia

BOMBE ASUPRA LINIILOR FERATE MOSCOVA-STALINGRAD

Aci în Răsărit, soarele se ridică mai de dimineață deasupra orizontului. La o oră în care în Germania noaptea domnește peste toate, aci în Uniunea Sovietică motoarele vâjâie peste aeroporturile de campanie pentru primul zbor de dimineață. O grupă de luptă zboară de aci pentru ducerea la îndeplinire a misiunilor ei, ducând bombe de calibru greu și cel mai greu departe în spatele inamicului, asupra importantelor căi de apă și de uscat, asupra centrelor industriale și asupra liniilor sovietice de rezistență. Și astăzi, renumitele avioane He 111 aleargă disdedimineață peste pajiștea verde. Una după alta se ridică avioanele de pe pământ și zboară spre Răsărit, în formație. De data aceasta, atacul se îndreaptă asupra liniei ferate duble, de o mare importanță. Au fost hotărîte pentru atac în primul rând trei gări.

Zborul merge peste o regiune industrială, care era odinioară un arsenal de armament pentru Uniunea Sovietică și armatele ei — acum se află definitiv în mâini germane. Un tablou, ca în regiunea Ruhr: movile mari de cărbuni, între ele mari instalații de fabrici cu cuptoare mari și turnuri înalte. Numai orașele arată altfel; alături de zgârie norii în stil american, se ghemuiesc sfioase și umile colibe de pământ, — un contrast caracteristic pentru Uniunea Sovietelor.

Cu cât zboară mai spre răsărit, avioanele dau de o țară tot mai singuratecă, pustie. Observatorii studiază cu atenție hărțile lor. In curând vor ajunge la linia ferată; se și zărește linia șerpuitoare a liniilor ferate duble. Și colo e gara, asupra căreia trebuie să cadă cele dintâi bombe. Trenuri de transport de toate felurile stau pe șini; artileria antiaeriană se anunță, ca semn sigur de importanța mare a acestui centru de circulație. Chiar un avion de vânătoare inamic încearcă zadarnic să turbure atacul. Dar el trebuie să plătească scump această îndrăzneală. Focul de apărare al ultimelor avioane îl doboară. Piloții și observatorii nici nu s'au sinchisit. In fruntea grupei, căpitanul ei o conduce spre gară, unde se deschid cutiile cu bombe. Zbârnâind trec prin aer spre adâncimi bombele incendiare și explosive. Cad jos între șini și trenuri de marfă aruncând în sus șini și bucăți de vagoane. Scântei roșii se ridică deodată, apoi un fum negru și gros. A fost nimerit depozitul de muniții, explosivi sau petrol. Avioanele He 111 încă nu și-au descărcat toată încărcătura. Bombele cad acum asupra altei gări, mai la Nord, aducând și aci distrugerea.

Aviatorii pot fi mulțumiți cu succesele acestui prim zbor. Totuși bolșevicii nu trebuiesc lăsați în pace să-și repare pagubele. Abia au ajuns acasă avioanele de luptă și au fost încărcate din nou, căci și sosește noul ordin pentru misiune. Asupra acelorași ținte! Se pare că bolșevicii s'au așteptat la un nou atac. Când unitățile se apropie de țintă, semnalul de „atenție avioane de vânătoare" trece dela avion la avion. Primele Rata au apărut. Ele atacă cu îndărătnicie, și cu forțe superioare. Opt sau zece Rata fac viață amară la șase He 111. Uneori trei sau patru Rata se aruncă asupra unui singur He 111. Unitatea noastră se adună în formație de apărare, preschimbându-se într'o cetățuie care aruncă foc în toate părțile. Nici artileria antiaeriană nu reușește să împrăștie această unitate. Mereu noui benzi trec prin mitraliere, fâșiile luminoase ale proectilelor noastre și inamice fac un păienjeniș în jurul nostru.

Mai mult ca un sfert de oră a durat lupta aeriană, apoi avioanele inamice de vânătoare fug unul câte unul. Ele nu au putut împiedica avioanele germane de luptă în îndeplinirea misiunii lor. In timp ce trei oameni din echipagiu apărau avionul de Rata, pilotul și observatorul țințeau obiectivele. Flăcările dela primul atac nici n'au fost stinse, când noui cantități de explozibil cad pe instalațiile gării, desăvârșind opera de distrugere și pricinuind pagube.

Găurile pe care avioanele He 111 le aduc cu ele acasă sunt fără importanță. Capacitatea lor nu a fost atinsă. Puține ore după aceea, pleacă spre a treia gară așezată mai la Sud. Când ajunse deasupra țintei, echipagiile zăresc flăcări, semn că alți camarazi au făcut deja o vizită aci. Vânătorii nu se mai arată, numai artileria inamică trimite saluturile ei de fier. Ea nu trage deloc prost, însă nu poate opri șirul bombelor cari cad drept pe țintă.

Toate cele trei formațiuni din grupă au umplut cu vârf și îndesat pocalul misiunilor pentru ziua de azi. S'a cerut mult și dela echipagii și dela mașini, — toți însă și-au făcut strălucit datoria. Bolșevicii au pierdut material prețios și vor avea mult de lucru până ce vor repara stricăciunile pe linia ferată Moscova-Stalingrad.

ASALTUL VICTORIOS DELA BALAKLAVA

După ce timp de trei zile și trei nopți 'n încleștări de infern eroii unei mari unități de infanterie cuceresc Bastionul II și înălțimea Hügel, sunt chemați la alte înfăptuiri.

Mărețele lor fapte de arme dela 23—27 Iunie le-au ridicat prestigiul pe culmi nebănuite. Prin cucerirea Bastionului II și a înălțimei Hügel marea unitate sibiană a adăugat încă o înălțătoare pagină de eroism în cartea de aur a neamului.

Se bătuse la Odessa, oprise în Februarie la Kerci avalanșa copleșitoare a unei armate roșii ca apoi pe frontul dela Sevastopol să arate ce este în stare să înfăptuiască.

Atingându-și obiectivul fixat de armată — Bastionul II și Hügel — încercata dar brava mare unitate, pornește la o altă cucerire.

Trebuia să cadă portul și orașul Balaklava, un ghimpe puternic la aripa stângă a dispozitivului de atac germano-român.

In amurg, peste stânci și pe drumuri presărate cu cadavre, neînfricata divizie pornește spre noile poziții.

Dispozitivul de atac este realizat în noaptea de 30 Iunie până la ora 24 și dela această oră nu se așteaptă decât un singur cuvânt, — înainte!...

La ora 2.30, în dimineața de 1 Iulie s'a ordonat începerea atacului prin surprindere.

Se pornește din trei direcții. Surpriza este realizată integral. De prin adăposturile din stânci, fără a mai avea răgaz să se desmeticească, bolșevicii încep să se predea. Își dau seama că nimic nu-i mai poate salva. Singură marea le mai poate fi mormânt, căci nici pământul apărat de ei cu atâta îndârjire nu vrea parcă să-i mai țină.

Când aurora dimineții de 1 Iulie deschidea Gorjenilor drumul spre gara Balaklava, de pe stâncile prăpăstioase dela Vest de port, Comandantul regimentului de sibieni raporta prin radio următoarele: „Suntem deasupra portului. Balaklava este a noastră. Patrulele unuia dintre batalioane coboară printre stânci spre port... Celălalt batalion menține legătura cu cei dela Orăștie cari vin într'un iureș năprasnic!".

La câteva minute numai, Comandantul gorjenilor raportează:

— Pe gara Balaklava, dela ora 4.15 flutură simbolul năzuințelor noastre. Ostașii se prăvălesc cu stâncile, să ajungă cât mai repede la obiectiv. Sper că în foarte puțin timp să vă raportez și ocuparea orașului!".

„— Aștept! Asigură legătura cu cei dela Orăștie, și multă prudență la atacul orașului!... Cu Dumnezeu înainte și nu-i slăbiți deloc!" — răspunse generalul.

Abia termină această scurtă convorbire și comandantul celor dela Orăștie raportează:

„Am făcut legătura cu Sibienii și Gorjenii și continuu înaintarea, entuziasmul asaltatorilor mei este de neînchipuit! Sar peste stânci ca veverițele, trec prin șanțuri, peste dărâmături, printre mine și rețele, ca înaripați!".

Incă o săgeată pe hartă, o a doua, o a treia și șeful biroului 3 cu calmul său adaugă: — „Domnule General, suntem stăpâni pe situație. Ar muri încă odată asediatorii dela 1854, dacă ar vedea astăzi pe ai noștri cum se bat!".

Aruncându-și ochii pe hartă, generalul adaugă: „Dacă atacul progresează în acest ritm, riscăm să avem vălmășag de trupe în oraș! Să se oprească Sibienii și Hunedorenii!"

Pe unda nevăzută, hotărîrea este transmisă ca ordin. Sibienii și Hunedorenii, împotriva dorinței lor, sunt opriți înainte de a înfrunta ultimile rezistențe. Nu-i nimic! Cu câteva zile mai devreme, prin cucerirea Bastionului II și Hügel, ei au fost ridicați pe culmea nepieritoarei glorii.

Este ora 5. Comandantul Oltenilor este din nou pe fir.

„Am înfipt și în Balaklava, pe cel mai înalt edificiu, steagul biruințelor și nădejdilor noastre! Orașul este în întregime în mâinile noastre! Continuu spre port operația de curățire!"

In dimineața de 1 Iulie, la ora 9 în piațeta portului, comandantul Gorjenilor prezintă generalului raportul; și se trece în revistă trupa și cetățenii orașului, adunați să ia și ei parte la serbarea descătușerei.

O atmosferă înălțătoare. Strigătele de „ura" se izbesc de stâncile ce închid ca într'un cuib orașul Balaklava.

Citești pe figurile bronzate de soare ale bravilor noștri dorobanți, mândria de neegalat, căci o altă mare și răsunătoare victorie le va eterniza numele în paginile istoriei.

N. S.

Bolile nervoase din războiu și tratamentul lor

Nici o armă nu este de lepădat atunci când aceasta ajută în cea mai mică măsură la înfrângerea dușmanului. Dealtfel adversarii caută să inventeze noui și noui mijloace pentru distrugerea inamicului. O armă modernă, folosită în războiul trecut a încercat și în războiul actual o punere la încercare a nervilor populației. Războiul nervilor, a fost pus în practică de toți beligeranții și fără îndoială și acest război și-a recrutat victimele sale. Totuși, boli nervoase speciale de război nu sunt. In această privință, d. dr. Paulian, directorul spitalului de boli nervoase din București, a dat într'un interview câteva amănunte interesante.

— Boli nervoase speciale de războiu nu există, — spune d-sa. Războiul nu a făcut altceva decât să editeze într'un număr mai mare, firește, accidentele nervoase, în adevăr rare, în timp de pace.

Este drept că technica modernă a născocit mijlocul de luptă de o capacitate de distrugere impresionantă și care are grave înrâuriri asupra nervilor.

— Bolile nervoase se produc prin rănirea nervilor periferici, a craniului sau a măduvei spinării. S'au înregistrat mai mult răniri ale nervilor periferici, gloanțele dum-dum, întrebuințate de armata rusă, împotriva legilor războiului, — au pricinuit numeroase cazuri de răniri grave cu influență asupra sistemului nervos.

Vindecarea acestor boli nu necesită metode speciale.

Leziunile nervilor periferici se pot opera de către orice chirurg și aproape în orice împrejurare. Cele ale craniului și ale măduvei spinării cer însă operațiuni extrem de dificile.

Totuși aceste boli pot fi vindecate.

Și afirm aceasta cu tărie, cu toate că marea masă a profanilor este foarte sceptică. Cazurile pe care le-a ocazionat războiul sunt variate. Bolnavii atinși de leziuni nervoase trebuesc supuși unui tratament mai îndelungat, șansele de vindecare fiind astfel mai mari.

In ce privește bolile mintale, aceste boli pot spune că nici nu au fost, cele câteva cazuri izolate semnalate fiind fie simulații, care au cedat în câteva ore, fie turburări constituționale ce ar fi apărut și fără șocul războiului.

Precizările d-lui dr. D. Paulian aduc o lumină nouă în această chestiune atât de discutată și greșit interpretată de profa…

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

204) Ibricul; 205) Icoana; 206) Lampa; 207 Iepurile și lătratul câinilor; 208) Opaițul; 209) Limba; 210) Limba clopotului; 211) Melița; 212) Lingura; 213) Rândunica; 214) Ciorapul cu piciorul; 215) Locul; 216) Lumânarea; 217) Luna; 218) Masa; 210) Mătura; 220) Minciuna; 221) Mintea; 222) Mănuchiul; 223) Moara; 224) Moartea; 225) Mulsul; 226) Femeia însărcinată cu copilul în brațe; 227) Neaua-zăpada; 228) Ceața; 229) Inelul; 230) Norul; 231) Nuca;

232. Amar ca fierea și dulce ca mierea.

*

233. Un lucru, care se află în toate lucrurile.

*

234. Patru umblă, două care stă, în casă dau clacă.

*

235. Cât trăii pe acest pământ, arsă și friptă fui în foc; și când mă văzură moartă, m'aruncară după poartă.

*

236. Suflet n'am și ca viu respir.

*

237. Doi porumbei, dau să se sărute, dar nu se sărută deloc.

*

238. Un pom cu ramurele în jos își are rădăcina în sus.

*

239. Capul la cur, curul pe peatră. Zece trag și doi plâng.

*

240. Intr'un butoiu sânt turnate și tot stau nemestecate.

*

241. Suflet n'are și ocolește pământul.

*

242. Cine-l face, nu-i trebue, il comandă, cine nu dorește și cene-l poartă, nici nu-l vede.

*

243. Unchiul atinge, mătușa zbiară.

*

244. Trupul tot mi-l bagă în casă și capul afară mi-l lasă.

*

245. Apa mă naște, soarele mă crește și dacă nu-mi văd mama, moartea mă'nvelește.

*

246. Trei surioare într'o cămașe.

*

247. M'a trimis doamna din sus, l'acea din jos, să-mi dea peste țără os.

*

248. Două fete: ziua toată alearga, și noaptea după ușe se bagă.

*

249. Un mistreț fără coadă, guițând se duce'n munte.

*

250. Legături peste legături și atâtea desnodături, câte vorbe să spui, tot nu mă ghicești.

*

251. Doi frați cu un brâu legați.

*

252. In pădure mă născui, în pădure mă tăiai, și acuma bietul ajunsei, ca să mă calce lumea.

*

253. Un bătrân cu barba în pământ.

*

254. Am un frate, nici în cer-ul, nici pe jos.

*

255. Ce arunci în vânt și nu cade?

*

256. Mic sunt, negru sunt și pe împărat îl comand.

*

257. Tatăl tău slab, fără de cap; tatăl tău gros, fără de os.

*

258. Tu vii la noi, eu ți-l bag dinapoi.

*

259. Iat-o, iat-o și nu-e.

*

260. Câmpul alb, oile negre, unele ca vrăbii, altele ca cioare: cine le privește, nu le ghicește, nu mai cine le paște acela le cunoaște.

MÂNĂSTIRILE BUCOVINEI

III. — După ce am văzut Rădăuții și Putna, mănăstiri în jurul cărora s'au strâns atâtea fapte de seamă din trecutul nostru, drumul mă duce spre locuri nebănuit de frumoase.

Spre seară ajung la Sucevița, mănăstirea ridicată de Gheorghe Movilă pela 1582.

In liniștea acelui sfârșit de după amiază, în lumina ultimelor raze de soare, îmi răsare în fața Sucevița. La început crezi că e o cetate. Ziduri puternice, dreptunghiulare o înconjoară din toate părțile. Abia ai deschis poarta și rămâi împietrit locului de minunea înfiptă înainte-ți. Păreții exteriori erau plini de sus până jos de zugrăveli cu sfinți și îngeri. Era primul locaș sfânt pe care îl vedem împodobit și pe dinafară cu frescă de o rară frumusețǎ. Te minunezi cum au avut atâta măestrie zugravii de atunci și cum vântul și șiroaele ploilor din timpul sutelor de ani, nu au șters acele culori vii și acei sfinți ce pe nesimțite propovăduesc. Căci fresca din Sucevița nu-ți redă instantanee de viață moartă, ci mișcarea în gesturi și bunătatea în privire. Nu sunt un maestru al cuvintelor și nici un adânc înțelegător al picturii ca să pot da prin scris tot ce se poate spune despre pictura Suceviței, dar pot jura că zugrăveala de acolo mi-a dat unul din cele mai puternice tablouri pe care le-am văzut vreodată, și trebue să adaug că am avut fericirea de a străbate toată Italia. Un preot bătrân dar energic, stăpân de sine și autoritar, îmi arată chip de chip și scenă de scenă din frescele bisericii. De policandrul cel mare atârnau într'o cutie cozile Doamnei lui Ieremia. Pierzându-și soțul, ea e luată de păgân și dusă la Constantinopol, de unde își trimite părul castaniu, pe care mi-l arăta în acea clipă preotul mănăstirii. Văzându-l parcă îmi răsunau în urechi cuvintele sfâșietoare ale Doamnei: „Boieri, boieri, rușinatu-m'a păgânul".

Ca și la Putna, Sucevița are un muzeu de o rară valoare. Se remarcă mai ales acea țesătură de acoperit mormântul, făcută din catifea roșie, pe care era brodat chipul lui Ieremia Movilă.

Lăsând în urma mea Sucevița cu adâncă mâhnire că nu puteam sta acolo mai mult, mă îndrept spre celelalte mânăstiri. Văd, rând pe rând toate aceste bijuterii de artă. Intr'o răcoroasă dimineață, după ce străbat o alee lungă, intru între zidurile Dragomirnei. Masivă și înaltă ca niciuna alta, Dragomirna ți se impune prin arhitectura ei. Sucevița te impresionează prin fresca exterioară, Putna prin mormântul lui Ștefan, Rădăuții prin simplicitatea formei, iar Dragomirna prin energia de o rară mândrie a zidurilor. Sus, sus de tot, deasupra mânăstirii răsare acea minune de turn, cum n'am văzut în nicio altă parte. Turnul Dragomirnei este o țesătură țărănească de râuri de piatră. Pe cât e de solidă Dragomirna, pe atât e de joasă și firavă Voronețul, pripășită în valea unui sat depărtat și uitat. Dar Voronețul are acea minunată frescă exterioară așa cum se află și la Sucevița. Inr'un colț al curții se află clopotnița. Un om sună clopotele care îți dau impresia vagă că ar spune Ștefan-Vodă, Ștefan-Vodă". La fel de frumoase sunt și Humorul, Moldovița, Pătrăuții. La Moldovița aflu țărănime multă strânsă în curtea cea mare și afară dincolo de ziduri. Intru în vorbă și mă minunez de curata limbă românească vorbită de ei, de frumoasele lor fețe, pline de viață, hotărîre și seninătate, cum și albeața straielor, parcă ar fi fost scoase atunci din ladă.

Spun la făină, farină. In mână au toiaguri cu cizelări de o frumusețe rară. Copilașii, rotunzi și roșii la față, umflați în hăinuțele negre, vorbesc fără teamă, iar când te desparți de ei, ridică mâna în sus, ținând palma întinsă și degetele grăsune lipite.

Am văzut și Suceava, scaunul de domnie al lui Ștefan, de unde conducea Moldova toată. Ce stranie dizonanță! De sus, de pe zidurile Cetății lui Ștefan, aveam în fața mea toată Suceava, presărată din loc în loc de vârfuri de biserici. Se vedea că odată acolo a fost Capitală de Țară.

Câte se poate spune încă de mânăstirea Bucovinei dar nu-și au rostul într'un simplu articol!! Cât se poate scrie de minunatele priveliști ale naturii în mijlocul cărora străjuesc mânăstirile! Câte nu-ți vorbesc despre oamenii de acolo, de curatele lor case, de graiul lor străvechi, de portul lor românesc de obiceiurile încă păstrate și de credința în biruința românească! Dar, toate acestea e mai bine ca cetitorul să dorească de a le vedea și auzi acolo, decât prin nemeșteșugitele mele slove. Și acum, ajungând la urma călătoriei mele în Bucovina, simt nevoia de a propune unele îmbunătățiri ce s'ar putea aduce acestor comori de artă, adică mânăstirilor de acolo.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Ce este Patria

Patria nu poate pleca nici din cea mai largă, mai tare și mai înaltă conștiință a prezentului unei țări. Numele ei chiar o spune aceasta. Noi zicem: patrie, nu fiindcă așa au zis Francezii din veacul al XVIII-lea, ci pentrucă, după Francezi, au întrebuințat cuvântul Grecii de pe atunci, care înțelegeau și ei prin patrie înainte de toate revoluția libertății, egalității și fraternității, frenesia mișcărilor violente de eliberare politică. începute la Paris în 1789. De sigur că nu aceasta este patria noastră.

Inainte de împrumutarea acestui cuvânt, care nu se ivește până atunci în literatura și elocvența noastră, oare nu exista lucrul, sentimentul de patrie la acest neam? E o greșeală a se crede că după vechimea și origina cuvântului se poate recunoaște totdeauna vechimea și origina noțiunii. Cuvintele se înlocuiesc între ele și o modă aduce pe unul în locul celuilalt care se pierde. De fapt. prin „moșia" cea veche se numea ceia ce se numește astăzi prin „patrie".

Și aceasta ne duce spre adevăratul înțeles, spre definiția cea dreaptă. **Patrie ar însemna pământul părintesc.** Dacă înfățișezi actul de naștere cu doi pământeni ca antecesori ai făcut dovadă, iar, dacă poți adaugi și un bunic, o bunică. atunci e mare bucurie în Israel și saltă Ierusalimul. „Moșie" lămurește însă cu mult mai bine. Ea vorbește de moși, de strămoși. Un moș a întemeiat o așezare de oameni, el a tăiat brazda d'intâi, el a ridicat patru pereți de casă, el a pus temelia lăcașului de închinare, el a dat numele locului pustiu nenumit până atunci. Un Negre a făcut satul: ceia ce vine după el, Negreștii ca oameni și ca pământ, sunt urmașii lui de sânge și moștenitorii lui de drept. Al lor și numai al lor e dreptul. Și, îmbrățișând în-reg câmpul țării, toți urmașii de sânge ai întemeietorilor de sate și târguri, ai despicătorilor de brazde, ai ziditorilor de case și ctitori de biserici, sânt moștenitorii moșilor ce fac la un loc o singură mare și sfântă moșie, care este, trebue să fie și poate să fie numai a lor. De la vechii Daci, dela Romanii aducători de cultură superioară, de la cele d'intâiu neamuri statornice și muncitoare, prin acești deschizători ai vieții sociale, politice, culturale cu caracter românesc, moșii satelor. ni vine moșia: ca s'o stăpânim, s'o apărăm și să n'o împărțim cu nimeni, să n'o dăm nimănuia!

Pornind din trecut noțiunea patriei, răzimată pe amintiri, cuprinde în ea viitorul, datoria față de viitor. Ce n'am întemeiat noi, nu putem lăsa noi să se dărâme; ce n'am creat nu putem lăsa pradă nimicirii; ce n'am cucerit nu putem pierde. Moralicește nu o putem. Concepția ideală a patriei nu ne lasă. Inaintașii noștri trăiesc numai în noi, urmașii noștri vor putea trăi numai prin noi. Venind de la moși și strămoși de patrie, trebue să fim și noi pentru alte generații ce vor veni moși și strămoși, transmițători și augmentători de moștenire.

Infinitul

Pe pământ, chiar noi suntem în veșnicie, în infinit.

Puternicele telescoape construite în acești din urmă ani au pătrune adâncimile imensității destul de departe pentru a descoperi stelele de a 15-a mărime, al căror număr nu e inferior cifrei de 100 milioane.

Cifrele devin așa de enorme, încât ele ne strivesc sub greutatea lor, dar nu ne spun nimic. ce însemnează 100 de milioane, 1000 de milioane în fața infinitului: un grăunte de nisip în adâncimea unei mări.

Căci de aici înainte ne găsim în infinit. Să urmăm cu gândul săgeata luminii rapede ca fulgerul, alergând 1000 de ani cu iuțeala de 300.000 de chilometri pe secundă. Ce drum a străbătut oare ea în infinit? Un zero.

Sistemul nostru solar e pierdut de multă vreme. Acum ne găsim în stele. Ne aruncăm spre oricare punct din spațiu cu aceeaș iuțeală a luminii și fără a ne opri un moment, să străbatem aceste înstelate regate. toate aceste domenii ale spațiului; toate aceste sisteme multicolore, sori, lumi, comete, astre minunate, dispar în urma noastră și noi plutim mereu. După un veac, după zece, după o sută, după un miliard de veacuri, în care am înaintat cu același veșnic zbor, cu aceeași fantastică rapeziciune. Dacă în sfârșit voim să ni dăm seama de punctul unde ne găsim, dacă voim să căutăm cu privirea margenile acestui orizont care fuge tot mereu, dacă voim să ne oprim pentru a măsura cu gândul drumul ce l-am străbătut orbiți de farmecul splendorii, spăimântați de puterea de nepătruns a infinitului, ne vom simți tot odată încântați și amăgiți, zăpăciți și descurajați, văzând că, în realitate, nu am înaintat nici cu un pas în infinit.

Nu ne aflăm decât în anti-camera infinitului, tot așa de puțin înaintați, cum eram și în momentul când am plecat!

Spațiul nu are margeni. Oricare ar fi limita ce i-am da-o în mintea noastră, numai decât închipuirea zboară până la dânsa și privind dincolo de ea se ciocnește de aceiași veșnică imensitate.

Și, cu toate că nu putem să pricepem infinitul, totuși fiecare din noi simte că e mai ușor să-l închipuiască fără margeni decât să-l închipuiască țărmuri și pricepe că e peste putință ca spațiul să nu existe pretutindeni.

Concepțiunea imensității ni impune infinitul.

Cât de mult transformă și măresc aceste contemplații ideile obișnuite pe care omul și le formează în general asupra lumii! Cunoașterea acestor sublime adevăruri n'ar trebui oare să fie temelia oricării instrucții, care are ambiția de a fi serioasă? Nu este oare ciudat a vedea imensa majoritate a oamenilor trăind și murind fără să bănuiască existența unor astfel de splendori, fără a-și da socoteală de măreața realitate care-i înconjoară?

Noi, cel puțin, să păstrăm cu sfințenie în fundul sufletelor noastre, depozitul sacru al acestor adevăruri sublime, dobândite prin munca intelectuală a atâtor veacuri, să înțelegem după cum merită splendoarea naturii și să trăim totdeauna prin curățenia sentimentelor noastre, în aceste sfere superioare de unde poți să domini cu mulțămire nealuesurile și vulgaritățile vieții materiale.

Cugetări

Este un drum al răutății pe care merg foarte mulți drumeți/rătăciți și ici și colo câte unul care nu poate merge pe alurea.

*

Vai de acela care ține minte pedeapsa și uită greșala.

SOCOTELI DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

67) Intâi o tăietură orizontală a—a, apoi tăieturile b și c.

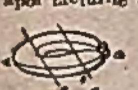

68 Prin tragerea unei linii în jur se poate citi și 6 și 6.

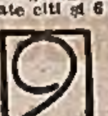

69)

$$\begin{array}{r} 7\times \\ 7 \\ \hline 49\times \\ 7 \\ \hline 343\times \\ 7 \\ \hline 2401 \end{array} \quad (2+4+0+1)=7$$

70) Această problemă se rezolvă printr'un truc. Se udă cu un chibrit mulat mereu în apă conturul desenului și foaia se așează într'o cratiță plină cu apă. Apoi se picură ușor apă pe desen. Apa nu trece de desen. Apoi se ia un ac și i se pune vârful în stratul de apă de peste hârtie, fără a atinge hârtia. Aceasta începe să se învârtească și nu se va opri decât când acul va fi în mijlocul hârtiei.

71. Când era Buflică cercetaș a fost într'o tabără de vară. Tabăra avea 12 corturi așezate așa cum vedem în plan. Buflică îi arată planul lui Moș Păcălici și acesta spune: „Plantonul poate să ocolească fiecare cort fără să treacă de 2 ori pe acelaș drum și să se întoarcă de unde a plecat, iar toată patrularea lui să se cuprindă în două linii drepte.

Luați creionul și indicați drumul plantonului.

72. E cazul să încercăm să vedem dacă putem rezolva problema cu șapte de 7 pe care ne-o pune imaginea de față. Inlocuiți cercurile din figură cu cifra 7, puneți semnele necesare astfel ca să ajungeți la rezultatul 7

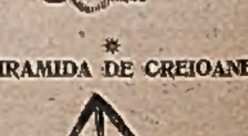

*

73. PIRAMIDA DE CREIOANE

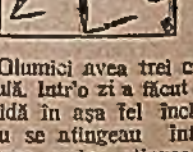

Moș Glumici avea trei creioane cu capsulă. Intr'o zi a făcut din ele o piramidă în așa fel încât vârfurile nu se atingeau între ele, dar fiecare creion atingea masa. Se vede și în figură cum le așezase. „Am greșit", zise el după o clipă, „nici capsulele nu trebue să se atingă între ele".

Și după o clipă de gândire, făcu o nouă piramidă, corespunzând acestei noui condițiuni.

Cum era făcută noua piramidă?

VÂNĂTORII DE MUNTE NU SE CLINTESC

Odată cu venirea serii începe aceeași activitate febrilă ca în seara precedentă. E o perioadă de violente contraatacuri bolșevice contra pozițiilor cucerite de noi.

Agenții circulă în toate direcțiile.

Lăzile cu muniții sunt duse repede pe poziție. Grenadele sunt în special foarte căutate. Se împart toate la fiecare om în parte.

Se pot distinge prin întuneric în spatele poziției inamice numeroase faruri de mașin camuflate, care vin dinspre satul KISSBURUN 3 și satul TSCHEGHEM spre poziție.

Lanțul de mașini este aproape continuu.

Deci la inamic domnește mare activitate. Desigur că își aduce noui întăriri și cantități imense de proectile pentru Branduri și artilerie.

Fiecare ostaș își dă seamă de ce va urma, deaceea nu este unul care să nu fie la postul său.

S'a adus masa și munițiile. Nimeni însă nu mănâncă. Toți lucrează cu înfrigurare nemaivăzută până în prezent.

Se curăță armamentul și se încarcă toate încărcătoarele. S'a trimis la trenul de luptă să se aducă toate grenadele și cât mai multă muniție de branduri și pentru trenul anticar.

Odată terminat și pus la punct armamentul, se începe amenajarea amplasamentelor și săparea de noui gropi, multe din ele ne mai fiind de întrebuințat, din cauza ploii și bombardamentului de artilerie.

Supravegherea este perfect organizată și toți preocupați cu misiunile ce le au.

Numai târziu, după orele 1, începe să se împartă pe rând, masa cozlicul fiind târât prin iarbă, pela fiecare Grupă.

La orele 2,45' se deslănțue deodată un uragan de foc asupra înălțimei, în special asupra pantelor de Sud ale cotei 910— în sectoarele Companiilor 1, 2 și 3-a.

Exploziile proectilelor grele sunt urmate de ale brandurior grele, cari curând lasă locul celor de branduri ușoare și țăcănitul mitralierelor.

Inamicul a pornit la atac. Este vizat în special sectorul Companiei a 3-a, adecă cel care conduce direct la cota 910.

In acest sector proectilele brandurilor ușoare rusești de 50 mm. curg ca ploaia.

Limbile de foc dela gura mitralierelor sunt neîntrerupte și nu pot fi oprite de explozia grenadelor aruncate de inamicul care a ajuns la distanță de asalt.

Este momentul prielnic pentru apărători, inamicul ne mai putând fi sprijinit de artileria și brandurile sale.

Atacul inamic este foarte înverșunat și progresează cu toată violenta reacțiune-a apărătorilor, reușind să pătrundă între Compania 1-a. și a 3-a.

Situația este destul de critică. Maiorul C. I. este trimis să restabilească situația și în fruntea a două plotoane din Compania 22-a, pornește la contraatac, înfruntând ploaia de gloanțe și grenade inamice.

In cursul acestui contraatac, rănit destul de grav la picior, își continuă totuși misiunea, reușind să respingă pe inamic și să restabilească situația.

In sectorul Companiei 4-a, inamicul deasemenea a reușit să pătrundă în intervalul dintre două plotoane.

Căpitanul Oprișor Lazăr, Comandantul Comp. 2-a, scoate 2 plotoane din poziție și pornește la contratac. Deși rănit ,conduce mai departe acțiunea în acest infern de explozii de grenade și răpăit de mitraliere, puști mitraliere și pistoale mitraliere.

In acest sector atât de greu încercat și atât de îndârjit disputat atât de apărători cât și de atacator, se petrec scene de nedescris.

In acest sector acționează și plot. de mitraliere al sublt. Tușer Toader, care a dat cel mai prețios sprijin Companiei 3-a.

Acest ploton își pierde rând pe rând servanții. O mitralieră își încetează tragerea, — Sublt. Tușer sare la mitralieră — rezolvă incidentul și schimbă servanții răniți.

Inamicul înaintează mereu, o altă mitralieră își încetează tragerea, apoi o alta.

Slt. Tușer intervine la fiecare — situația este critică fără pușcași alături care să-i facă siguranța și două mitraliere care și-au încetat tragerea, iar inamicul se apropie din ce în ce.

Sublt. Tușer Toader se ridică — privește în jur — un subofițer este mort — un altul rănit— servanții celor două mitraliere la fel.

A rămas el, trece la mitralieră și trage, trage mereu să înlocuiască focul celorlalte mitraliere care au amuțit.

Focul său ucigător rărește rândurile inamicului și-l silește să dea înapoi.

Totuși situația nu este clarificată în acest sector și inamicul continuă atacul său.

Se trimite sub comanda căpt. Dumitrescu Florea plotonul slt. Furțea din comp. de Cercetare, plus o Grupă de mitraliere, pentru a restabili situația.

Contratacul puternic dat de acest ploton, silește inamicul să se retragă.

Brandurile inamice încep din nou să tragă. Când situația pare salvată, un proectil se sparge lângă mitralieră și Sublt. Tușer Toader cade peste mitralieră cu mâinile încleștate pe trăgaciu.

Așa l'a găsit plotonul ce venise la contraatac și puținii servanți cari îi mai rămăsese din ploton.

Evacuat în grabă, moare în timp ce este transportat.

Zorile care s'au ivit, găsesc Batalionul de Vânători de Munte pe aceeași poziție pe care rezistă cu înverșunare de atâtea zile.

Și pentru această zi ordinul de operație transmis telefonic de Grupul 4 Vânători de Munte, — prevede: „Rezistență cu orice preț pe actuala poziție".

Compania de Cercetare rămâne în sectorul unde a fost instalată în ajun, restul dispozitivului neschimbat.

Ziua se începe printr'un bombardament și mai intens de artilerie de toate calibrele, branduri, tunuri anticar și tunuri de infanterie.

Cpt. Antimiu Petre cade, dar victoria e a noastră

La orele 10, inamicul cu forțe superioare, pornește la atac și reușește să pătrundă în flancul stâng al Companiei a 2-a.

Cpt. *Antimiu Petre*, comandantul companiei apreciind situația periculoasă pentru compania sa și pentru Batalion, scoate plotonul 3 din poziție și în fruntea lui pornește la atac.

Inamicul, deși superior, se retrage, dar o rafală de mitralieră ce sprijină atacul inamic, lovește pe căpitanul Antimiu Petre, care se prăbușește în fruntea plotonului său, străpuns drept în inimă de un snop întreg de gloanțe de mitralieră. Nu are timp decât să arate cu mâna „INAINTE". Așa a fost găsit mort.

Plotonul a înțeles gestul acesta de jertfă supremă și cu avântul răzbunării, se aruncă asupra inamicului mai vijelios, reușind să-l respingă mult înapoia liniei de unde plecase la atac.

Căpitanul Antimiu Petre a căzut ca un erou, în fruntea ostașilor săi, pe cari i-a încurajat și avântat la luptă chiar și după moarte.

După respingerea acestui atac — bombardamentul inamic crește din nou în intensitate și se execută asupra întregei poziții a Batalionului.

Dela orele 6,40 bombardamentul inamic devine de o violență extraordinară, cu deosebire asupra pantelor dela Sud de cota 910 și spre mamelonul 200 m. Nord această cotă.

Compania 3-a și comanda Batalionului inamic de o violență nemaiîntâlnită până în prezent.

Loviturile curg din toate părțile; explozii de artilerie grea își prelungesc ecoul asupra celor care urmează și astfel nu se mai pot desprinde izolat ci alcătuesc un uruit continuu, care se împletește cu vuetul văilor zguduite din toate adâncurile.

Loviturile a două baterii de artilerie grea se succed necontenit asupra înălțimei, peste explozia acestora se suprapun zeci de explozii de proectile de branduri grele, de artilerie de câmp, de tunuri anticar și tunuri de infanterie.

Toată înălțimea este acoperită de fum. Pietre, bulgări de pământ, crăci de arbori, paturi de arme, resturi de trupuri sfârtecate sboară neîntrerupt în aer. Nouri de schije de toate mărimile zumzuesc prin aer, ca mii de roiuri de albine. Multe din ele cad în adăpostul P. C. săpat în coasta mamelonului

In acest infern este cu nepu-

tință transmiterea ordinelor.

Radio și telefonul nu mai funcționează; vocea omenească este prea slabă, numai prin semne te poți înțelege.

Și pe deasupra tuturor, cerul însuși mohorît și greu de nouri, a ținut să participe la această viziune apocaliptică.

La orele 16.40 ca la comandă — odată cu exploziile ultimelor salve de proectile — se deslănțue o furtună groaznică.

Vântul bicinuește din toate părțile, torente de ploaie amestecate cu grindină, se revarsă ca un potop asupra înălțimei acoperind cu apă toate adăposturile.

Ploaia este atât de deasă, încât nu poți zări la câțiva metri.

Ostașii își pregătesc armamentul și grenadele.

Ei știu, că încetarea tragerilor de artilerie este semnalul de atac al inamicului. Intr'adevăr, țăcănitul mitralierelor și puștilor mitraliere răpăe pretutindeni.

Inamicul care s'a apropiat de poziția noastră pe timpul tragerilor de artilerie, a pornit acum la asalt.

Forțele inamice sunt mai numeroase ca niciodată și asaltează poziția Batalionului din toate sectoarele.

In sectorul fiecărei companii — la a 2a, la Comp. 3-a, la 1-a, la Comp. de Cercetare, — pretutindeni țăcănitul mitralierelor se pierde în sgomotul exploziilor de branduri ușoare și grenade de mână.

Strigătele de „hurra" ale bolșevicilor și de „urra" „urra" ale noastre, răsună în toate sectoarele.

Bolșevicii au ajuns în sectorul P. C. al Batalionului.

Toți iau poziții de apărare, pușca mitralieră a plotonului de pioneri țăcănește furios. Comandantul, ajutorul, adjutantul toți cu grenadele de mână și pistoalele mitralieră fac față inamicului. Agenții, pionerii cu aruncătoarele de flăcări, telefoniști și chiar sanitarii, pornesc la contratac.

Prin înverșunatele sforțări ale tuturor, inamicul este respins pretutindeni din poziție.

Cu tot focul formidabil de artilerie, cu care au sguduit înălțimea, cu toate forțele numeroase puse în linie, inamicul nu a putut intra în nici o parte a poziției. Cu pierderi enorme pentru el, este svârlit înapoi, în poziția inițială. Căp. Antimiu e răzbunat. Victoria e a noastră. Incă odată Batalionul a fost la înălțimea misiunea încredințate.

Comandantul Grupului sosit pe poziție în mijlocul acestei furtuni de foc și ploaie, încurajează ostașii și îi felicită pentru eroismul și rezistența lor îndârjită.

ULTIMELE ȘTIRI

Hotărîrile Consiliului de miniștri

Marți 13 Octombrie s'a ținut un consiliu de miniștri sub președinția d-lui Prof. Mihai Antonescu, vice-președintele Consiliului la care au participat toți membrii guvernului.

Consiliul s'a ocupat de următoarele probleme:

1) Aprovizionarea și sporirea salariilor funcționarilor.

2) Prime de muncă pentru funcționarii publici.

3) Aprovizionarea cu lemne.

4) Executarea planului agricol.

5) Ajutorarea invalizilor, văduvelor și orfanilor de război.

6) Executarea legii învățământului superior.

7) Expatrierea unor elemente din regat se suspendă până la crearea unui organ special.

Impunerea mașinilor de treer

Ministerul agriculturii și domeniilor aduce la cunoștința proprietarilor de garnituri de treer care nu sunt agricultori, că mașinile acționate mecanic, se vor supune în anul 1942—1943 prin stabilirea unui venit forfetar astfel:

Pentru batoze dela 2—4 HP. 10000 lei anual.

Pentru batoze dela 4—10 HP. lei 15000 anual.

Pentru batoze dela 10 HP 20.000 lei.

In ajutorul județelor Vlașca și Severin

Pentru a veni în ajutorul locuitorilor din unele comune ale județelor Severin și Vlașca, sinistrați în urma inundațiilor din primăvară, guvernul a acordat deschiderea unui credit de 20 milioane lei.

Comuniști condamnați la Paris

După cum anunță corespondentul agenției D. N. B., 17 comuniști au fost judecați Marți la Rennes, unde răspândeau manifeste cu caracter incendiar.

Conducătorul bandei a fost condamnat la 7 ani închisoare, iar ceilalți acuzați la temniță grea.

Prețuri pentru măciniș

Comisariatul general al prețurilor a dat următoarea deciziune prin care au fost fixate prețurile maximale pentru măcinișul grâului, orzului, secarei și porumbului:

a) măcinișul grâului, orzului și secarei: lei 13.200 pentru vagonul de 10.000 kg.

b) măcinișul porumbului: 10.800 lei pentru vagonul de 10.000 kilograme.

Planuri englezești

Un corespondent special al ziarului „Dagens Nyheter" a aflat din cercuri bine informate engleze că Marea Britanie va voi să considere, după război, Finlanda ca stat liber și independent, cu condiția, totuși — declară cercurile bine informate engleze — ca Finlanda să corespundă revendicărilor strategice ale Uniunii Sovietice din toamna anului 1939.

Lupte de stradă în Egipt

Știri sosite din Cairo arată că în Egipt se produc ciocniri sângeroase între populația civilă și soldații forțelor aliate.

Aceste ciocniri sunt provocate de atitudinea trupelor anglo-saxone față de arabi, anglo-saxonii nerespectând obiceiurile religioase și familiare ale arabilor.

Autoritățile polițienești sunt obligate să intensifice măsurile pentru păstrarea ordinei publice. In toate localitățile din Egipt, cu excepția marilor orașe, vânzarea băuturilor alcoolice este interzisă.

Dârza apărare franceză din Madagascar

Cu toată marea mișcare de învăluire, care a permis în ziua de 13 Octombrie câtorva elemente inamice să se infiltreze în localitatea Ambositra în adăpostul nopții; cu tot atacul frontal de mare violență, care a predat lupte înverșunate, trupele franceze din Madagascar și-au păstrat pozițiile și au contraatacat cu vigoare.

In cursul serii, sub intensul bombardament inamic, apărătorii francezi continuau să țină în respect încercările britanice.

Măcinarea forțelor bolșevice

Un corespondent de război american transmite de pe frontul Stalingradului următoarele: In luptele de aici, rușii au adus cele mai mari întărituri care au luptat vreodată în acest război, pe care totuși, soldatul german le macină metodic și cu iscusință.

Argentina desgustată de declarațiile americane

Cu privire la instrucțiunile date ambasadorul Argentinei la Washington referitor la recentele declarații ale d-lui Sumner Welles, ministrul afacerilor străine aduce la cunoștință că aceste instrucțiuni au fost urmate.

Ambasadorul Espil a exprimat desgustul guvernului argentinean față de aceste declarații, invitând să se citeze faptele care le-ar fi putut dovedi.

D. Sumner Welles nu a dat aceste dovezi, spunând că este vorba de rațiuni militare.

Ultimele pierderi britanice

După cum comunică înaltul comandament al forțelor armate germane, în ultimele 24 de ore au fost scufundate 22 de vase.

Printre ele se află un distrugător scufundat în Pacificul de sud.

Celelalte 21 de vase sunt de comerț și de transport și au fost scufundate în apele Africei de sud, pe coasta de vest a Africei, în Atlanticul de nord, în Marea Caraibelor, în Pacific și pe Volga.

Dardanelele date Rusiei

Ziarul „Tasviri Efkiar" a reprodus copia fotografică a copertei revistei americane „Colliers" precum și hărțile geografice ce însoțeau articolul profesorului Renner dela Universitatea din Columbia apărut în această revistă.

„Tasviri Efkiar" subliniază faptul că profesorul Renner face parte din anturajul d-lui Roosevelt și că, în consecință articolul său trebuie să fie considerat ca o interpretare inspirată de „Charta Atlanticului".

După prof. Renner, Turcia trebue să nu mai facă parte din Europa, iar Dardanelele trebuesc să fie încredințate Rusiei.

Ziarul turc exprimă dezgustul și indignarea întregei Turcii pentru proectul american, subliniind că contrariu afirmațiunilor ce fac, Anglia și Statele Unite nu luptă pentru independența celorlalte state

Avioane capturate deasupra orașului Tokio

O mare paradă aeriană la care va participa un însemnat număr de avione anglo-americane de bombardament și de vânătoare „Boeing B. 17", „Douglas", „Martin 166", „Curtiss" și „Buffalo" toate pilotate de japonezi, va avea loc la 18 Octombrie, cu prilejul sărbătorilor de toamnă celebrate la templul Yasukuni.

Aceste avioane capturate în cursul campaniei japoneze în regiunile meridionale, vor apare deasupra capitalei, unde vor sbura timp de o oră sau și mai mult.

Flotă japoneză în Pacificul de sud

O flotă japoneză compusă din patru vase port-avioane și șapte alte vase de război, urmate, și de unele crucișetoare ușoare s'au îndreptat spre punctele strategice ale Pacificului. Știrea a provocat emoție în toate cercurile militare anglo-americane.

Personalitatea Regelui Mihai I în presa bulgară

Miniștrii bulgari, care ne-au vizitat Capitala, întorcându-se în țară au făcut ample declarații ziarelor, scoțând în relief personalitatea M. S. Regelui Mihai I.

Miniștrii bulgari, spun ziarele, au fost primiți de Suveranul României la Sinaia, care s'a întreținut timp îndelungat cu ei, arătând un mare interes pentru poporul vecin.

După audiență cei doi miniștri bulgari au împărtășit reprezentantului ziarului UTRO frumoasele impresii ce le-au rămas din această primire.

Au fost foarte cordial primiți de Suveran, au declarat miniștrii bulgari. Suveranul României urmărește foarte atent desvoltarea evenimentelor politice și este foarte bine informat în toate privințele.

Cu tot războiul, au adăogat miniștrii bulgari, poporul român muncește tenace și cu bune rezultate în toate direcțiile. In România, îndeosebi tehnica a atins înălțimi de invidiat.

Octomvrie

1942 — Octomvrie | Sâmbătă **17** | Sept. 42 — Noemvrie

10

Ort. Sfântul Profet Osie și St. Mart. Andrei Cretanul.

Cat. Sf. Margareta Maria

Prot. Florentina

„Dați Patriei tot ce este mai bun în voi. Fiindcă astăzi se toarce sub ochii voștri, soarta de veacuri a lumii."

(Mareșal Antonescu)

Sâmbătă 17 Octomvrie 10 C. R.

Examene pentu instructori M. T. R.

Pentru încadrarea organizației „Munca Tineretului Român" cu instructorii necesari, a fost fixat un examen pentru data de 9 Noembrie 1942 la Centrul de Instrucție Breaza (Prahova)

Pentru anul în curs sunt vacante: 150 locuri elevi instructori de lucru; 60 locuri elevi instructori de administrație; 30 locuri elevi instructori sanitari.

Inscrierile la concurs se primesc pe adresa Comandamentului Organizația „Munca Tineretului Român", în Aleea Vulpache nr. 2, București.

Plata grâului

Ministerul finanțelor atrage atențiunea morarilor și instituțiilor autorizate să colecteze cereale, că diferențele de preț la grâu se plătesc fără întârziere de îndată ce se îndeplinesc formalitățile prevăzute în instrucțiunile publicate în „Monitorul Oficial" Nr. 212 din 11 Septembrie c.

In consecință cei interesați sunt invitați să ia notă și să se conformeze deciziei ministeriale nr. 944-1942 pentru reglementarea regimului făinei și pâinei spre a nu suferi sancțiunile prevăzute.

Foamete la Moscova

Intreruperea navigației pe Volga constitue o lovitură dintre cele mai grave pentru Soviete, mai ales la Moscova. Alimentarea și transporturile care se făceau în condițiuni foarte grele chiar mai înainte, au devenit cu desăvârșire imposibile.

Expoziția agricolă dela Sibiu

Expozițiile agricole au un rol important în desvoltarea agriculturii și în deosebi pentru creșterea animalelor. Expozițiile îndeamnă pe cultivatori la întrecere, oțelindu-le voința de a realiza roduri cât mai alese și animale cât mai bune și folositoare. Astfel, expoziția agricolă dela Sibiu s'a deschis Duminică 11 Octombrie. Cu acest prilej s'au putut vedea și admira frumusețea animalelor de tracțiune, boi și vaci de rasă și reproducători de diferite feluri.

Președintele Iosif Tiso a împlinit 55 ani

Monseniorul Tiso președintele Republicei slovace a împlinit 55 de ani

Poporul slovac serbează acest eveniment, exprimându-și sentimentele sale de adâncă încredere și admirație față de personalitatea președintelui său, care veghează cu energia sa creatoare la destinele tânărului stat slovac.

Teroarea americană în Irlanda

Știri primite din Belfast anunță că un mare număr de agenți ai contra spionajului nord-american s'ar găsi în Irlanda de nord, unde arestează și percheziționează pe toți cetățenii suspecți.

Poliția din Belfast se găsește de fapt sub controlul agenților contraspionajului nord-american.

Cruzimea englezească din totdeauna

După declarațiile a doi soldați germani care au reușit să scape pe insula Sercq din captivitatea britanică, rezultă noui date care contrazic declarația oficială a guvernului britanic, dată la 10 Octombrie.

Se știe că englezii au pretins că au recurs la legarea mânilor soldaților germani pentru ca soldații care i-au capturat să poată duce pe prizonieri, ținându-i de braț.

Dimpotrivă cei doi soldați germani au declarat că ei nu au fost ținuți de braț cu ocazia luării lor ca prizonieri.

Prizonieri germani au fost legați separat de către englezi și duși spre un centru de adunare, fiecare soldat german fiind urmat de câte doi soldați englezi. Drumul urmat de englezi în retragerea lor nu îngăduia decât în unele locuri trecerea în același timp a trei persoane.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

GERMANIA ȘI ALIAȚII EI IN OFENSIVĂ PE TOATE FRONTURILE

Pe toate fronturile situația este în favoarea forțelor germane și aliate, — iată concluzia la care trebue să se oprească un observator obiectiv al desfășurării războiului. Acțiunile în curs se desfășoară conform planului dinainte stabilit. La Stalingrad operațiile de curățire a orașului continuă. Bolșevicii continuă să reziste în unele puncte puternic fortificate, sacrificând cu risipă oamenii. In partea de nord a orașului, trupele germane au pătruns adânc cu formațiuni de infanterie și tankuri, sdrobind rezistența dârză a bolșevicilor instalați în blocuri de case și îndărătul baricadelor. Ca și în celelalte zile, escadrele de avioane de luptă și de atac în picaj au atacat în valuri succesive, nimicind cazemate și poziții de artilerie inamică. Inamicul a încercat atacuri de ușurare, dar toate au fost respinse cu pierderi sângeroase. Stalingradul nu mai este decât un morman de ruine, a cărui rezistență nu mai putea să dureze, având-se în vedere imensele pierderi suferite de bolșevici în acest sector.

TRUPELE ROMANE AU ARUNCAT INAPOI FORȚE BOLȘEVICE CARE VOIAU SĂ TREACĂ DONUL

In Caucaz, trupele germane și aliate au străpuns prin lupte aprige noui poziții inamice în ținuturi muntoase acoperite cu păduri dese și au luat cu asalt peste 500 de puncte de sprijin și poziții de luptă.

In sectorul Terek, forțe inamice care atacau sau contraatacau au fost respinse de forțele germane.

Pe Don, unități sovietice au încercat să forțeze trecerea fluviului, ele însă au fost aruncate înapoi de trupele române.

In sectorul central al frontului, acțiunile trupelor germane de șoc au dus la nimicirea unui mare număr de cazemate și poziții de luptă. Avioane de luptă au bombardat linii ferate importante, pricinuind inamicului pierderi însemnate de material rulant.

In sectorul nordic, activitate de recunoaștere și tiruri de artilerie.

Aviația germană a făcut întinse sboruri. Printr'un atac dela mică înălțime avioanele de vânătoare au incendiat o vedetă rapidă în Golful Finlandei.

In Extremul nord, avioanele de distrugere au atacat tabere de trupe dela est de golful Kola.

ATACURI MASIVE IMPOTRIVA INSULEI MALTA

In Marea Mediterană, aviația Axei e din nou foarte activă împotriva insulei Malta, spre a asigura legăturile cu trupele din nordul Africei. Bazele aeriene britanice ale insulei au fost bombardate ziua și noaptea, cu bombe de calibru greu. Aviatorii de vânătoare germani și italieni, care escortau avioanele de bombardament, au doborît împreună 25 de avioane de vânătoare britanice; 18 dintre aceste avioane au fost doborîte de aviatorii germani.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmatr. sub Nr. 156/942 la Reg. Oficiului Comerțului București. Tipărită la 17.X.1942